Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

SỐ 334 ● NĂM THỨ 4 ● SỐ MỚI ● 39. THỨ NĂM 17-3-66 (26-2 Â.L)

SỐNG

Chủ Nhiệm kiêm Chủ Bút: CHU-TỬ, CHU-VĂN-BÌNH

Tòa soạn và Trị sự 106, Gia Long — Sài Gòn — Điện thoại: 24.902

Tổng Thư ký tòa soạn: ĐẶNG-GIAO

ĐƠN XIN ÂN XÁ CỦA

ĐẶNG C. SÁCH ĐÃ ĐƯỢC CHUYỂN SANG HỘI ĐỒNG ÂN XÁ

SAIGON 15-3.— Văn phòng tòa án Đặc biệt cho biết sáng nay 15-3 năm 1966, đã chuyển [illegible] án của Đặng cao Sách lên Hội đồng ân xá.

Đặng cao Sách cựu Trưởng ty Ngân Khố Dalat, đã bị Tòa án Đặc biệt tối án tử hình trong phiên xử sáng qua, thứ hai 14-3-66 vì tội biển thủ công quỹ và ngày chiều hôm qua ý đã nộp đơn xin ân xá.

Vì dự luận cho rằng, nếu đơn xin ân xá của Đặng cao Sách bị bác thì y sẽ bị đưa về Dalat để hành quyết, văn phòng Tòa án Đặc biệt cho biết chưa có một quyết định nào liên quan đến việc này vì hiện nay đơn xin ân xá của y còn đang được Hội đồng Ân xá cứu xét.

Người ta, văn phòng tòa án đặc biệt cho biết vào đầu tuần tới tòa án đặc biệt sẽ tái phiên để xét xử một vụ đầu cơ 100 tấn sắt người ta theo nguồn tin hành lang tòa án, đặc biệt sống nay ông Ủy viên Chánh Phủ tòa án nầy đã gửi thơ cho Nha Trước bộ và con niềm để áp dụng biện pháp tịch hu tài sản của tử tội Đặng cao Sách

Ngoại trưởng Rusk tiết lộ:

ĐANG CÓ SỰ NỨT RẠN TRẦM TRỌNG TRONG HÀNG NGŨ CS TẠI MIỀN NAM

TỔNG-THỐNG JOHNSON: Ước vọng lớn nhất là dùng 4 tỷ 800 triệu Mỹ-kim trong việc kiến tạo hòa bình

Đến lượt nữ Thủ tướng Ấn độ đứng ra vận động hòa bình cho Việt Nam

HOA THỊNH ĐỐN (Reuter) 16-3.— Trong I cuộc lễ kỷ thành các lễ kỷ 4 tỷ 800 triệu Mỹ tiền mà Quốc hội Mỹ đã chấp thuận TT Hoa kỳ L. Johnson đã tuyên bố, mộng ước lớn nhất của TT là làm sao kỷ được I ngân khoản vĩ đại như ngân khoản nầy để dùng vào việc kiến tạo hòa bình, xây dựng nhóng nhu cầu thiết yếu cho con người. Tổng Thống Johnson nói tiếp đạo luật mà chúng tôi bỏ bốn mươi chỉ tiêu gần 5.000 triệu Mỹ Kim là để bộ trợ cho các cơ sở phòng thủ của Mỹ tại các nơi nhớt là tại VN đáp ứng lại những nhu cầu quân sự tại VN.

Tổng Thống Johnson đã ngỏ khen hoạt động của Bộ Quốc Phòng Mỹ. Ông cho rằng việc đi chuyển lịch sử vĩ đại nhứt là đi chuyển trên 200.000 quân vĩ Hoa kỳ với đầy đủ thiết bị quân sự, những nhu cầu của đời sống của các chiến sĩ Hoa kỳ đang chiến đấu trong nội khu vực xa tổ chức của hệ hàng ngân đạn.

Tổng Thống nói tiếp, mục tiêu của chúng ta là làm cho những kẻ chủ trương hoạt động thấy rằng, họ sẽ chẳng thu được gì hết nếu họ cố tiếp tục chiến tranh và họ sẽ thu được rất nhiều nếu họ có «thông hành đúng hòa bình.

Tổng Thống nhấn mạnh rằng, ông chỉ mong đem số hạ vĩ đại nầy để giúp cho nhân dân vùng Đông Nam Á hưu là phải bỏ ra mua sắm đạn, các loại vũ khí để bắn giết nhau.

Nhân dân miền Nam Việt Nam cũng như nhân dân miền Bắc Việt Nam đang cần những nhu cầu nhân bản như trường học, nhà thương, thuốc thang, thực phẩm cho họ không cần súng đạn. Tổng thống lên tiếng kêu gọi Bắc kinh và BV hãy tân sang hợp tác với ông để xây dựng I nền hòa bình tại Á đông, tránh được mọi sự đau đớn khổ sở cho đàn chúng.

VC mâu thuẫn nặng nề trong nội bộ

Trong một bài điễn văn đọc tại một trường đại học, ngoại trưởng Dean Rusk nhấn mạnh rằng đã nhiều lần Hoa kỳ đề nghị hòa bình nhưng đều bị BV và Bắc Kinh bác bỏ trong khi nhiều nước CS cũng đã ủng hộ lập trường thiết thà hòa bình của Hoa kỳ.

Ngoại trưởng nhấn mạnh rằng hiện nay trong hàng ngũ CS miền Nam có nhiều sự bất đồng trong giới lãnh đạo nhưng cho đến nay vẫn chưa thấy I hy vọng nào là sẽ có ngưng chiến ở họ cả.

Ngoại ta theo đài BK tối qua cho hay Thủ tướng Ấn độ Gandhi vừa tuyên bố là sẵn sàng góp sức làm kết thúc cuộc chiến tranh ở VN nếu bà thấy có thể đi đến một vài sự tiến bộ nào. Bà Gandhi đã nói như trên trong một cuộc phỏng vấn vô tuyến truyền hình của Mỹ ở Tân đề li vào bốn chủ nhật.

Bà Gandhi nói thêm là cả VC lẫn Miền Bắc VN cũng phải có mặt trong bàn Hội nghị.

OANH TẠC dữ dội Bắc Việt

2 phi cơ Mỹ bị rớt

Theo nguồn tin quân sự nhờ trới quang tạnh, thời tiết tốt, các phi cơ phòng phát và oanh tạc của Hải Không quân Hoa kỳ đã mở nhiều vụ oanh tạc các mục tiêu quân sự của Bắc Việt như Điện Biên Phủ, các doanh trại ở Mỹ Đức, Phủ Quý các vùng đồng quân của BV tại Thanh Hóa, Vinh, Hà Tĩnh và phía Bắc vĩ tuyến 17.

Một số lớn cầu cống, đường xá thiết lộ đã bị phi cơ bắn phá gây nát.

I phi cơ F 40 của Hoa kỳ đã bị đạn phòng không của BV bắn trúng nên phi công đã phải cho bung dù xuống mặt biển cách xa miền duyên hải chừng 2 dặm. Lập tức đạo dại liên tập trong những bàn đồ bắn ra rất rát. 6 phi công trên chiếc máy bay vây đang chết vì người biển thì các Thiếu phi đã cứu Hoa kỳ ra trực thăng đưa tiếp tục.

V.N.C.H. CÓ NGÓT nửa triệu

quân nhân trừ bị tại gia

SAINON 15-3.— Trung tướng Phạm xuân Chiêu, Tổng thư ký UB LBQG vừa cho phóng viên VTX biết hiện nay chúng ta có khoảng nửa triệu quân nhân trừ bị tại gia.

Ông Trung tướng Thứ nói quân nhân trừ bị nầy đã

XEM TIẾP TRANG 4 K

TRÁI VỚI TIN ĐỒN

GIÁ TÀI TA-VINH CHỈ CÓ KHOẢNG TRÊN MỘT NGÀN TRIỆU

● Có phần của Vinh hùn với hãng Descours Cabaud ở bên Chương Dương đã bị tịch thu

● DIỀU TRA CỦA SỐNG

Tiếng đồn bên ngoài kể cho rằng Tạ Vinh giầu hơn Chú bác, gia tài tới 4 tỷ bạc tức là bốn ngàn triệu đồng. Có từ tuần bao lại đây giá Tạ Vinh có những 45 tỷ bạc. Có người nói, nhà Tạ Vinh ra Ngân hàng lấy tiền, Ngân hàng phải xin 24g sau mới trả.

Nha Trước bộ đã được lệnh của Công tố viện Tòa án Đặc biệt lâm thủ tục tịch thu tài sản, tiếc của đồng tên Tạ Vinh, đã cho biết dự luận nói gia tài của Tạ Vinh có đến 4 hay 5 tỷ bạc chỉ là việc phóng đoán.

Theo cuộc điều tra riêng của chúng tôi thì ông gia của Tạ Vinh cũng là nhà tỷ phú, gia tài đứng tên ông gia của Tạ Vinh rất nhiều đi nhiều có phần của anh chị em Tạ Vinh tức là con cái của ông gia Tạ Vinh. Người ta, Sui Hing là I công ty mà Tạ Vinh là Quản lý có cổ phần của nhiều người.

Hiện nay, tiền bạc để ở ngân hàng do TV đứng tên đều bị tịch thu. TV còn có cổ phần mua hãng Descours Cabaud chung với vài người cũng đã bị tịch thu. Tạ Vinh còn có xưởng ở Chợlớn, ở Lục tỉnh đều đã được Nha Trước Bộ tìm ra.

Theo ước lượng thì gia sản, tiền để ngân hàng của Tạ Vinh có độ 1.000 triệu đồng mà thôi.

Thân thế của Tạ Vinh

Năm 1948, Tạ Vinh được cha sang Pháp du học. Tạ Vinh lấy vợ Pháp. Tiếng rằng đi học nhưng Tạ Vinh là con nhà giầu nên ý đi chơi nhiều hơn học.

Năm 1953, Tạ Vinh về sự con ở Pháp về Saigon. Ông gia Tạ vinh

XEM TIẾP TRANG 4 O

ĐẠI HỌC SƯ PHẠM CÒN NHIỀU RẮC RỐI

Ông T.U.V nhất định SV phải học 4 năm. Trong khi đó các S.V đòi rút xuống 3

SAIGON 16-3.— Sinh viên trường Đại học Sư phạm đã yêu cầu rút học trình từ bốn xuống ba năm. Các sinh viên đã gặp bàn giám đốc nhà trường và giáo sư Tổng Ủy viên Văn hóa Xã hội nhưng vẫn để chưa được giải quyết và sinh viên vẫn tiếp tục nghỉ học.

Hội đồng Khoa và Ban Giám đốc nhà trường cho rằng thời gian huấn luyện cần thiết cho sinh viên Sư phạm trên thành những nhà giáo có khả năng. Vì lại theo quan điểm của các vị trên thì ngay từ khi thi vào Đại học Sư phạm, sinh viên đã mặc nhiên chấp nhận các điều kiện của nhà trường.

Giáo sư quan, giáo sư Tr. Ngọc Ninh TUV Văn hóa Xã hội đã đề nghị giải quyết vấn đề này tức là sẽ tìm ra giải pháp thu hòa giữa Giám đốc nhà trường và sinh viên sẽ tìm ra giải pháp thu dịu để giải quyết vấn đề nầy.

Sáng hôm qua, đại diện Sinh viên Sư phạm đã gặp Giáo sư Khoa trưởng Trần văn Tấn. Sinh viên đã đề nghị I giải pháp dung hòa : học tuần vẫn xã là 3 năm nhưng sinh viên sẽ học hết các thêm 3 tháng tương đương.

Giới thiệu một Tiết thần y Việt-Nam:

TH. TỌA THÍCH-TÂM-ẤN

★ CHU TỬ

Viết loạt bài giới thiệu Thượng Tọa Thích tâm Ấn, tôi có hai dụng ý. Một là làm nhiệm vụ phải ân của một bệnh nhân được Thượng Tọa cứu khỏi một chứng nan y kéo dài gần mười năm nay. Hai là làm nhiệm vụ một kỷ giả có bổn phận phổ biến I phương pháp chữa bệnh còn mới mẻ nhưng thần hiệu của I danh y phương pháp chân cơ đông thời ca tụng tinh thần cứu khổ của một nhà tu hành + Thượng tọa Thích tâm Ấn.

Trước khi nêu những trường hợp của nhiều «con bệnh» nan y - từ bác sĩ, dược sĩ, kỹ giả, kỹ sư đến hàng ngân, hàng vạn đồng bào nghèo đã được T.T. dùng cây kim, cứu thuốt, tôi mạn phép kể trường hợp cụ thể nhất là trường hợp cá nhân tôi.

Cách đây 9 tháng, I y tá chích cho tôi một mũi thuốc bổ, do đó, tôi bị «áp xe». Tôi tới dưỡng đường của bác sĩ Ng duy Tài nhờ bác sĩ mổ. Mũi liên tiếp mấy lần không khỏi vì vết thương vẫn xẹo biến thành mạch lương (abscès fistuleux). Tôi bèn vào bệnh viện Grall nhờ bác sĩ Gruet, thạc sĩ về khoa giải phẫu, mổ rất công phu : bác sĩ cắt, khoét tất cả các thớ thịt xung quanh vết thương. Tưởng lần nầy nhất định vết thương phải lành, không ngờ đau vẫn hoàn đây : mủ, nước vàng vẫn tiếp tục rỉ từ vết thương ra. Tôi bèn bác sĩ thì bác sĩ trả lời thế vì trăng bết trị bên nhau nay là thứ vì trăng bết trị bên nhau không có thể trị sinh nào có thể

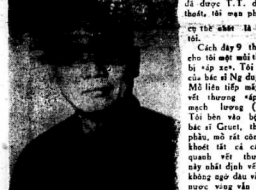

Thượng Tọa Thích Tâm Ấn

XEM TIẾP TRANG 4 C

Tin tức khắp nơi

Tám 10 du đãng ở Quận 3

SAIGON 15-3.— Mấy lác gần đây tại đường Lê văn Duyệt, Công Bà Xếp xuyên qua đường Nguyễn Thông, bến xe đò đường Pétrus Ký nổi dậy, xuất hiện nhiều nhóm du đãng ngăn đón tu tập đón khách qua đường hay người buôn bán rồi đòng đan-sự hiếp cướp giựt tiền bạc. Sau nhiều ngày theo dõi đêm 14 rạng 15-3 nhân viên cảnh sát liên mở cuộc tảo thanh các vùng nói trên, kết quả bắt được 10 tên du đãng điệu về bót.

Vào kho hàng lấy trộm thực phẩm

SAIGON 15-3.— Chiều qua nhân viên Cảnh sát gác tại cửa kho 5 đường Trình minh Thế, chộp bắt được 6 người từ trong kho hàng bên Thương Khẩu ra ngoài mang theo I số thực phẩm và hàng hóa lấy trộm. Tất cả đều bị bắt về bót được biết tên là Hồ văn Ba (27t) Huỳnh văn Đăng (29t) Ng văn Ngọc (40t), Ng văn Đức (41t), Lê văn Út (51t), Ng văn Nghiệp (37t).

Ngoài ra, cũng ngày trên, nhân viên cảnh sát gác tại cửa kho 5 nguồn xuống một chiếc tàu ngoại quốc tại phao 16 bến Thương khẩu lấy trộm thực phẩm đem lên bờ, nội vụ được lập biên bản và sáng nay 15-3 tất cả 2 tên bị giải tới Biện lý cuộc.

Các đại công ty sẽ bán hàng vải cho giới tiểu thương hàng vải các chợ đô thành

SAIGON 15-3.— Trong cuộc tiếp xúc sáng nay với 10 Đại công ty và 2 Hợp tác xã hàng vải Nguyễn Huệ, Đồng Tâm, Ô. Âu Trường Thanh, Tổng Ủy viên Kinh tế Tài chánh đã loan báo quyết định của Bộ Kinh tế là từ nay các Đại công ty được phép bán hàng vải cho giới tiểu thương hàng vải tại các chợ Đô thành và Gia định để giới nầy có thể đưa hàng tới tay người tiêu thụ với giá chính thức.

Ông Tổng Ủy viên cho biết rằng ông sẽ tiếp xúc trước tiên với giới tiểu thương hàng vải tại các chợ Đô Thành và Gia Định sau chiều thứ bảy tới tại Thương mại Saigon để tìm hiểu nguyện vọng thực sự của giới nầy.

Sau đó, các đại công ty sẽ thực hiện việc phân phối vải tại các chợ sau cho giới tiểu thương bán có sơ sở đúc của công cụ thể mua hàng vải với giá chính thức được mua lẻ và dễ dàng.

Riêng đối với 2 Hợp tác xã Đồng Tâm và Nguyễn Huệ, ông Tổng Ủy viên mong muốn 2 Hợp tác xã nầy sẽ tiếp tục bán vải cho đồng bào hàng các sở lưu động. Ông Tổng Ủy viên sẽ cho tăng cường số xe lưu động nầy cần.

Tòa Đô Chánh chấp thuận cho các loại xe cũ ra xe Taxi

SAIGON 16-3.— Tòa Đô chánh vừa cho hay :

Để giúp các giới chuyên chở công cộng có phương tiện làm ăn Tòa đô Chánh chấp thuận cho các loại xe cũ như Juvaquatre Peugeot 202 Simca 8 Panhard v.v.. được ra xe taxi.

Những đơn vị hãy xe phải nộp Tại Đô Chánh (Tự ký thuật hoặc giấy số 26) và sẽ được chuyển tới Sở Kiểm soát xe tự động thuộc Bộ Công chánh để sở quan kiểm soát trước xe về mặt kỹ thuật như sự vững chắc của chiếc xe, giảm xe, đặng cơ, thắng, đèn v.v.. bằng đảm bảo an sinh cho hành khách.

Nếu chiếc xe nào được sở quan trên chấp thuận đủ điều kiện thì Tòa Đô chánh sẽ kiểm soát xe về mặt thâm mỹ và đăng bả tính tiền để cấp chung chỉ lưu thông xe taxi.

Sống nêu 6 thắc mắc

XIN THA «CÁI ĐẦU» ÔNG ĐẶNG-CAO-SÁCH

Vừa biết tin BC Sách là người có tội, như chính ông đã đăng hoàn thể nhận, nhưng tội của ông có nhiều điểm không đáng mất đầu mà Sống xin nêu dưới đây :

1) Theo I sắc lệnh năm 1958, thì bất cứ I trưởng ty ngân khố nào cũng không được ở lâu quá 3 năm trong I tỉnh vậy mà Ô. Đặng cao Sách ở ty lâu 10 năm ở Đalat mà không bị thuyên chuyển. Có thể nói sự đi Ô. Sách đánh bạc, thực kết chính là vì ông Sách ở tiếp trên Đalat. Nếu Nha Tổng Giám đốc lâu theo đúng sắc lệnh 1958, thuyên chuyển ông Sách đi chỗ khác, thì ông đâu có cơ hội thụt kết, đánh bạc.

2) Hơn thế nữa, nghị định 10-3-63 thuyên chuyển 10 ông trưởng ty ngân khố trong số đó có ông Đặng cao Sách thuyên chuyển về Saigon làm trưởng ty Ngân khố Đô thành. Sự việc xảy ra 273 ngày 18-10-63 cũng đã ấn định ngày bàn giao giữa các hàng Trưởng ty. Vậy mà ông Đặng cao Sách vẫn ở ty trên Đalat. Tại sao thế ? !

3) Một nghị định năm 1957 bổ nhiệm ở mỗi ty ngân khố thêm một ông thủ quỹ để người trưởng ty và thủ quỹ sẽ kiểm soát lẫn nhau trong vấn đề tiền bạc. Đó để mỗi bàn bạc ở ty ngân khố thế sẽ phải có hai khóa, ông trưởng ty giữ một khóa, ông thủ quỹ giữ khóa. Tuy NK Đi lại không ấy đang điều khoản nầy mà nhu tổng giám đốc ngân khố vẫn vào đây ! Tại sao thế ? !

4) Những chúng giấy bảo ông Sách

XEM TIẾP TRANG 4 A

Sống phát giác những bằng chứng về sự cấu kết giữa gian thương và thạm nhũng :

CÓ GÌ LẠ TẠI công ty đường VĨNH-PHÚ

SAIGON 16-3.— Người ta vừa phát giác ra rằng Công ty đường Vĩnh Phú với phần hùn to lớn của Tạ Vinh đã lời hàng mấy chục triệu trong năm qua.

Tuy nhiên điều đáng nói hơn nữa là I số lớn nhân viên trong ban quản trị công ty đường Vĩnh phú lại có chơn trong ban quản trị công ty đường VN. là I công ty quốc doanh.

Theo luật lệ hiện hành những nhân viên trong Ban Quản trị nhà Công ty Quốc Doanh không được quyền có chơn trong I ban quản trị của I công tư doanh nhất là cùng I ngành nghề.

Hiện chúng tôi đang theo dõi vụ nầy và sẽ loan báo những chi tiết đầy đủ vào số báo sau.

TR. T THI sẽ ra Huế nội ngày hôm nay?

SAIGON (VTX) 16-3.—

XEM TIẾP TRANG 6 D

KHI TỚI KHÁNH THÀNH THÍ ĐIỂM ẤP TÂN SINH LONG YÊN (TÂY NINH)

TƯỚNG KỲ BÁO ĐỘNG CÙNG ĐỒNG BÀO:

«Phải hy sinh nhiều hơn nữa. Phải đổ máu nhiều hơn nữa để hoàn thành cuộc cách mạng này»

SAIGON 15-3.— Thiếu tướng Nguyễn cao Kỳ, Chủ tịch UBHPTƯ đã tuyên bố «Muốn đất nước VN được trường tồn và lớn mạnh, một cuộc cách mạng thực sự phải được thực hiện cả ở miền Nam lẫn miền vĩ tuyến 17». Nhân dịp chủ tịch [illegible] đã khánh thành [illegible] thuộc thí điểm ấp Tân sinh Long Yên (Tây Ninh) hồi 9g30 sáng nay.

Ông nhấn mạnh : Cuộc cách mạng đã là cuộc cách mạng xã hội phải thực thi trên mọi lãnh vực, khắp trên lãnh thổ để đem lại cho toàn thể đồng bào một đời sống hạnh phúc và tự do.

Đời sống hạnh phúc đó, theo ông là cần phải có một xã hội mà không bất công, thanh bình không còn xảy ra nữa.

Ông cũng nhấn mạnh thêm rằng, cuộc cách mạng mà ông cùng nhóm phải muốn thực hiện, chắc chắn đòi hỏi I thời gian lâu dài mới thành tựu được, vì những khó khăn trở ngại, cũng như bị kẻ thù của dân tộc ngăn cản.

XEM TIẾP TRANG 4 B

KẾ TỪ TUẦN TỚI

NHÂN VIÊN BỘ TTM phải tập thể thao một tuần 2 lần

SAIGON (VTX) 15-3.— Trong kỳ đại hội Chiến Tranh Cách Tri Vùng IV Chiến Thuật tuần vừa qua tại Cần Thơ TT Huỳnh văn Cao, Tổng ước vùng Tổng cục Chiến Tranh Chính trị đã cho biết công tác Huấn đạo và Thể dục Thể thao là 2 công tác quan trọng của ngành

XEM TIẾP TRANG 4 L

Lễ bế mạc đại hội thể thao sinh viên toàn quốc đã được cử hành trong thế hài 9 giờ sáng nay 15-3-66 tại phòng khánh tiết Vận Động Trường Cộng Hòa.

HÌNH TRÊN : Ông Đồng lý văn phòng Bộ Q.G.G.D. đại diện ông Tổng ủy viên Văn Hóa Xã Hội đang trao cúp và địch cho đã có nữ sinh viên Phạm thị Ngọc Lan Đại diện sinh viên Saigon. (SAX)

DÂN NGHỊ

ĐỀ PHÒNG CÁC PHẢN ỨNG CỦA GIAN THƯƠNG !

Như chúng tôi đã trình bày, khi đặt vấn đề trừng trị Gian thương một cách nghiêm khắc, nhà cầm quyền phải nghĩ ngay đến những biện pháp chặn đứng, bẻ gãy các phản ứng của tập đoàn Gian thương có thể.

Chúng tôi phải lên tiếng cấp tốc vì vấn đề vì có những tin đồn là một số Đại Thương Gia «có tiền giật mình» và một số Thương Gia bắt mãn đã có thái độ phản ứng sau phiên Tòa xử Tạ Vinh và phản ứng ấy lại mạnh mẽ hơn sau ngày Tạ Vinh thụ hình.

Những tin đồn ấy có thể không đúng hoàn toàn với các sự việc cụ thể, nhưng lại rất đúng, rất hợp với luận lý. Dĩ nhiên Chính quyền có biện pháp thích ứng với những phản ứng phản ứng pháp luật phải của gian thương bất kỳ của một Thương Gia nào. Nhưng Chính quyền có thể ngăn chặn được các phản ứng hợp luật của đám Thương gia bất mãn (mà nhân số phải tăng lên sau ngày Tạ Vinh thụ hình không ? Có thể chặn đường hoặc buộc tội những hành động, phản ứng — dù miễn là có hại lớn cho sự điều hành nền Kinh tế của Giới Đại Thương bất mãn khi những hành động, phản ứng ấy không có gì là vi phạm đến Luật lệ, và không nằm trong phạm vi của Tòa Án Đặc biệt ?

Hơn ai hết, giáo sư Âu Trường Thanh là người có đủ thẩm quyền trí thức và quyền hành thực tế để giải quyết vấn đề

ÁO THẢ VIT

ÔNG ĐẶNG CAO SÁCH KHÔNG CHẾT

Hôm qua, ATV tới thăm «ông Đặng» hỏi xem liệu ông Sách có phát thụ lành án tử hình không, thì «ông Đặng» cười tủm tỉm, siết bắn cái thở bằng chỉ Hơn, đưa cho ATV, bản của thế này :

Cao danh cư lộc sĩ
Lưng cầm đắc phùng sinh
Xuất nhập đa tật bệnh
Cảnh nghệ khứ viên hành.

Cần cứ nào của «lưng cầm đắc phùng sinh» thì ông Sách tuy bị giam cầm nhưng con chưa trong lồng «lưng cầm» ông Sách sẽ thoát chết, sẽ được «phùng sinh» cũ cần cứ nào của «xuất nhập đa tật bệnh» thì ông Sách sẽ bị đày đi Côn đảo, chứ không sẽ «phó». Nguyên trên thật thế, là ATV hiểu ý nghĩa bài thơ như thế nào nhưng biết đâu bài thơ chẳng có ý nghĩa bí hiểm khác, ATV không hiểu nổi. Dù sao, ATV cũng cầu mong cho ông Sách thoát chết, vì không những ông là người «chịu chơi», ông cần là người tốt, tốt lắm của ông bất nguồn ở lòng ông qua nhẹ đa thương người, chết mượn mặt sẽ tiên ở tự ngân khố để giúp I người bạn. ATV khi cần trẻ, cũng đã bắc đồng, đi ăn cắp để giúp đỡ I người bạn phân phúc, nên ATV hiểu tâm trạng của ông Sách hơn ai hết.

KHAI TRƯƠNG GẶP GIỜ «BỤC»

Hôm qua Sống khởi sự một mục mới, mục « Thời cuộc dưới mắt Sống » do Đoàn văn Cầu và Chu Tử phụ trách. Chu Tử viết bài đầu tiên ở Đoàn văn Cầu và Chu Tử phụ trách. Chu Tử viết bài đầu tiên ở Đoàn văn Cầu không chịu viết bài đầu, lấy lý do «ăng anh bảm đọn thấy... bết lợi. Chu Tử không tin, cố viết bài. Ai ngờ, đúng như lời Đoàn văn Cầu tiên tri, khai trương tiện «Thời cuộc dưới mắt Sống» nhằm giờ «bục» nên cả bài «Thời cuộc dưới mắt Sống» bị «bục» tờ đầu đến cuối. Do đó đành tạm đình «khai trương» mục «Thời cuộc dưới mắt Sống» tạm giữ nguyên đợi độ khai bị «bục».

Văn nghệ Giao chỉ

Phóng sự trào lộng của Thập Nguyên

—28—

17.— HỘI TA ĐÃ BẦU BÁN XONG, TA CÓ QUYỀN «TANH ĐẤU» XÃ HỘI, HỌC ĐỜI RA NGOÀI PHẠM VI NHƯ HỘI ĐỒNG ĐỠ THÀNH CÁI CHƠI

(TIẾP THEO)

Theo lời đề nghị của Ô Thập Thành, các chị em người yêu Miên vùng lên bắt bài «Gạo trắng trăng thanh» I bàn không đầy mâu sắc mà ri rỉ cầu đi lan nhạc Hoàng Thi Thơ. Bản nhạc nầy từ trước tới nay vẫn là bản rượt của đôi đanh ca uyên ương Ngọc Cam Nguyễn Hữu Thiết. Chỉ có đôi đanh ca nay mới diễn tả nổi cái mâu sắc ma rỉ nên trong nhạc phẩm của Hoàng thi Thơ. Trước khi hết, cô Thập Thành bắt chước các ông viết lời giới thiệu trên mới «nhạc là nhạc là bản nhạc chứ không phải nhạc giấy bản đàng đó ». Lưu của bài trước khi ra phát — của các bản nhạc trích những thứ vần chương nước ốc, nhạc trích, bản nhạc thường đã rồi à Đài Phát Thanh.

Sau Tạ Vinh còn nhiều Tạ Vinh khác sẽ phải đền tội với xã hội

Gươm Đồ Long
hay Nhiệp Hồn Ma Công

của NAM KIM THẠCH — *do NAM ĐẠT dịch*

(Số 14) CHƯƠNG II

Tòa cổ viện huyền bí

Trần trọc mãi những sự việc vừa xảy ra, bao nhiêu nghi vấn rối bời cả tâm tư, khiến chàng nhức đầu bưng óc cũng không sao nghĩ ra đầu mối.

Chàng bắt giác chép miệng than dài :

— Trên giang hồ thật lắm qui quyệt khó lường !

Dần dần chàng thiếp đi lúc nào cũng chẳng rõ, cho đến ánh bình minh theo song cửa chiếu vào chàng mới giật mình tỉnh giấc

Trên bàn đã bày sẵn thực phẩm cùng vật dụng chải gở rửa rấy tươm tất đủ cả không thiếu vật chi.

Mùi thịt bánh bốc lên phưng phức cả mũi. Nam cung Viễn chăng chút khách sáo, sau khi rửa rấy xong xuôi, lập tức ngồi sả vào nhích một hơi cảng hồng mới thôi.

Điều lâm chàng lạ lùng nhất là, cả buổi trời chẳng thấy 1 nữ tỳ nào hầu lánh vào.

Mặt trời đã dần ngả về tây, Nam cung Viễn buồn lòng lững thững bước ra khỏi liên hách bộ quanh những luồng hoa kiểng tuy có hoa đang độ nở lá héo cành nhưng cũng gợi ở lòng chàng bao ưu tư ray rứt.

Giữa lúc chàng xót xa cho thân thế, chợt thấy à nữ tỳ Thu Lan uyển chuyển đi đến , gọi to :

Tưởng công, phu nhân chúng tôi có chuyện muốn đàm đạo cùng tướng công.

Liền theo đó, tiếng ngọc bội reo vang, từ trong hành lang khoan thai, tha thước một nữ lang áo lam sắc nước hương trời, dôi mắt trong như nhìn chàng như ve vuốt, êm ái cất lời :

— Đề tướng công dợi quá lâu :

Nam cung Viễn vội đón nàng vào phòng mình, nữ lang áo lam liền xua tay ra dấu cho Thu Lan lui ra.

Nam cung Viễn mỉm cười vào đề ngay :

Chẳng hay phu nhân có lời chi chỉ giáo, tại hạ xin rửa tai đề đón nhận lời vàng !

Nữ lang áo lam chợt dừng lên, giọ tay trắng muốt vuốt lấy mớ tóc mây phủ xòa trước trán, cười thật tươi :

Đêm qua xảy ra chuyện ấy, kinh động đến tướng công khiến thiếp rất ái ngại đến dày đề tạ lỗi.

Nam cung Viễn thấy nàng thốt xong, cúi mình một lễ, chàng rất bối rối vội ngăn :

— Phu nhân đừng lâm thế không nên... không... chẳng chưa kịp dứt lời, đã thấy ngón tay như búp măng của nàng điểm nhanh vào giữa nách chàng.

Nam cung Viễn giật bắn người kinh hãi tay trái cấp tốc phóng ra một ngọn trăm long thủ tuyệt kỹ của Thiếu Lâm phái, phạt mạnh vào mạch môn nơi cổ tay nàng.

Nữ lang áo lam khẽ di động gót chân tránh khỏi thế của chàng một cách đề dàng, đoạn cười khẽ thốt :

— Đấy là tuyệt kỹ «Trảm long : ù» của Thiếu Lâm phái Thanh âm của giọng cười như tiếng oanh hót sáng, như châu rơi trên mâm ngọc, thêm với vẻ lả tơi trở tình của nàng khiến Nam cung Viễn nhất thời xao động cả tâm tư.

Nhưng chiếc tay áo lụa của nàng đã đồng trong giọng cười phất trếo vào cổ tay chàng.

Chợt cảm thấy một luồng như kình lạnh băng như gió tuyết cuốn vào mạch môn, Nam cung Viễn rùng rời tinh hồn giác mơ hoa cấp tốc trăm khí đơn điền, xoay nhanh cổ tay phất ra một luồng âm kình thần khí, đồng thời vọt lùi nửa bước dần giọng hết lên :

Phu nhân chưa chịu dừng tay, dừng trách tại hạ vô lễ !

Nữ lang áo lam cười xòa :

Quả nhiên lại là vô công Thiếu Lâm phái, chưởng lực sang mình khác thường.

Bất thần tà áo lam lại khoáng động người nàng đã xẻ đến cạnh Nam cung Viễn ngón tay phải quấu nhanh tới, chân trái phóng bồi theo một cước, đề lộ ra bắp chân tròn trình mịn hồng như ngọc nhân.

Nam Cung Viễn nhích trếo ra nửa bước, tránh khỏi thế trảo, ánh mắt bất chợt chạm lên làn da vế mịn màng, đôi mày kiếm chàng liền nhíu lại, đề mạnh chân khí ngón tay trỏ và giữa đồng thời xỉa ra, một thức «hoa long điểm nhãn» chọt vụt vào «uy trung huyệt» nơi vế nàng.

Thiếu phụ áo lam là người về 1 phía. I bàn tay nhanh nhẹn gạt ra, ấn thẳng vào bụng dưới đối thủ.

Nam Cung Viễn đôi mày càng xếch ngược hữu chưởng nhắc lên, một chiêu «Bình huy ngũ huyền» quét ngang ra như gió tuồn...

Thiếu phụ áo lam dịu uốn sống lưng, người đã dạt nhanh ra 5 bước thân pháp kỳ ảo nhẹ nhàng như một cuộn bông tơ phất phơ theo chiều gió không những tránh đi được thế công dũng mãnh của Nam Cung Viễn mà trong khoảnh thời gian loáng mắt ấy đã lộn nhanh trở lại bên cạnh chàng.

Trận ác đấu kinh hồn giữa gian sảnh đường chật hẹp càng lúc càng điên tiết quyết liệt hơn, thế nhưng bàn ghế vẫn nguyên vẹn không mảy may lệch động.

Nam cung Viễn tuy đã vận dụng hết sở năng võ thuật, khi chưởng lúc chỉ, chợt cước chợt quyền, đồng thời thế thủ cũng vô cùng cần mật, nhưng vì kinh nghiệm đối địch chưa có thành thử bị dồn vào thế thụ động hơn.

Khoảnh khắc, đôi bên đã đối khàng nhau đủ 30 chiêu.

Thiếu phụ áo lam càng đấu càng hăng hái hung kính sợ, nàng không ngờ tiên vòm trời vô lâm lại xuất hiện một cao thủ kỳ tài như thế, đã vậy chưởng lực của chàng rất mực trầm hậu càng đấu càng dũng mãnh thêm.

Bình sanh nàng chưa hề gặp qua kình địch ngang tay lừa giận cảng đấu càng thật sự khởi động, song chưởng lập tức dựng lên triền dung Âm phong Chưởng, công phu độc bá giang hồ của nàng.

★

CHƯƠNG III

Giọng đàn xiêu hồn

Nam cung Viễn sau khi phất ra một luồng chưởng lực thật cương mãnh, lập tức thảo lui 3 bước kêu lên :

— Ngưng tay ! Tại ha có lời muốn nói !

Thiếu nữ vội dừng ngay thế chưởng, buông tiếng cười to :

— Sao ? Ngươi chịu thua rồi à ?

Nam cung Viễn nghe mấu nóng trào trở lên ngực, cười khẩy đáp ngay :

— Tại ha chưa bị hại dưới tay phu nhân, sao lại gọi là thua ? Nếu như muốn thực sự so tài, chúng ta bước ra liền ngoài đấu nhau thêm đôi ba trăm hiệp chẳng ngại !

Thiếu phụ áo lam nghe xong cười khanh khách :

— Thực đúng là tay hảo thắng khắc thường, chẳng cần

(Xem tiếp trang 5)

Trong Địa Trung Hải có những chất độc chết người luân lưu hàng thế kỷ ?

★ VÙNG PALOMARÈS ĐÃ BỊ THỪA NHẬN LÀ BỊ NHIỄM BỤI PHÓNG XẠ CỦA MẤY CHIẾC NGÒI NỔ BOM H ?

OIMỸ VÀ TÂY BAN NHA KHÔNG HỤC HẶC NHAU NẶNG NỀ VỀ VỤ MẤY QUẢ BOM H RƠI XUỐNG PALOMASÈS NHỜ ẢNH HƯỞNG CỦA JACQUELINE KENNEDY ?

Làng Palomarès nằm các bạn đã biết là nơi 1 phi cơ B52 chở bom khinh khí và chiếc K135 chở đầu tiếp tế rơi xuống. Vả hiện nay 200 người Mỹ đang của ở lại đề tìm cho ra quả bom H thứ tư và 1 ít mảy móc và mảnh vụn sau khi thu hồi lại được 3 quả !

Mỹ cũng khám phóng xạ cho dân làng và đi đến kết luận là không 1 ai bị nhiễm phóng xạ, ngoại trừ kiến trúc sư Pouig bị nơi đầu gối vì ông ta quỳ xuống để mó 1 quả bom.

Sự thật đáng sợ ! 24.000 năm liền bị ảnh hưởng phóng xạ

Đầu nay phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Robert McCloseg thừa nhận là vùng Palomarès có thể nhiễm bụi phóng xạ nguyên tử trong vòng 24000 năm.

Bụi phóng xạ đó phát sinh từ 1 số «ngòi nổ» của những quả bom H bị nổ tiết ra chất plutonium 239 và uranium 235 trong một vùng đường kính từ 25 đến 60cs quanh Palomarès.

Loại bụi phóng xạ này nguy hại ghê gớm

Theo các chuyên viên, 1 trong những «ngòi nổ» đã làm nhiễm phóng xạ 1 vùng không cư dân và đất trống trọi. Nhưng 1 ngòi nổ khác lại làm nhiễm phóng xạ vùng trăng cả chuva và cam — Đây là lý do khiến Mỹ đã hủy bỏ tất cả cây cối và chôn vế Mỹ 60 tấn đất lớp trên mặt để đem chôn xuống dưới đất sâu trong 1 kho chứa cận bà phóng xạ.

Tuy vậy, theo ông Mc Closey, dân Palomarès cũng không bị «gay hiểm tỷ nào. Và để chứng minh cho dân chúng tin tưởng, Tổng trưởng Thông tin Tây ban Nha Fraga Iribarne và Đại sứ Mỹ ở Tây ban Nha đến Palomarès để tắm biển.

Nhưng các chuyên viên lại đề dặt hơn chiều. Theo họ, Plutonium 239 I là 1 chất độc nguy hiểm hơn Uranium 235 gấp bội, nhiễm vào cơ thể người, chất phóng xạ này có thể gây những vết lở loét trên các bộ phận, các cơ quan của thân thể người không thể chữa lành. Lan vào không khí bụi quả phóng xạ và hòa học của chúng kéo dài đến 24.000 năm.

Đáng sợ hơn cả ! Địa Trung hải bị nhiễm độc. phóng xạ

Cho đến nay, chưa thấy có ai bị gì cả. Tuy nhiên, người Mỹ vẫn ăn không ngon ngủ không yên. Quả bom nguyên tử thứ 4 vẫn chưa tìm ra dù Mỹ đã nếm vào Palomarès 2000 người, 7 trực thăng, 5 chiến hạm 2 tàu ngầm tối tân, 3 người nhái v.v, đến vùng này đã hơn 2 tháng, tiêu phí hơn 7.000 triệu quan vào đó.

Điều đáng ngại là chưa có ai đề chứng minh được rằng quả bom thứ 4 ấy không bị nứt rạn và một chiếc ngòi của nó không nổ ? Nếu nó nổ tức là trong Địa Trung Hải sẽ có những đoàn hải lưu mang những chất chết người đi tới miền xây sang miền nọ trong hàng thế kỷ.

Nhà chức trách Mỹ đã mất hai tháng trời mới xác nhận được rằng vùng Palomarès bị nhiễm phóng xạ. Do đó những lời bào đảm của Không Quân chiến lược Mỹ về những biện pháp phòng ngừa ảnh hưởng phóng xạ cũng chỉ được tin tưởng 1 phần mà thôi. Dân Palomarès cũng như mọi người đều cảng nhận rằng khó có thể có chuyện bom H nổ nhưng họ lại nghĩ rằng chỉ cần « 1 tấp nả » nổ ra là đủ nguy hiểm rồi.

1 sự tình cờ kỳ thú : Vùng bị phóng xạ là đất của ông chồng tương lai của Jacqueline Kennedy

Vụ phóng xạ này đáng lý phải gây ra 1 cuộc khủng hoảng trầm trọng. Nhưng nó êm ru được là nhờ người có nhiều đất đai và sự quyền nhiều vùng này lại là 1 người Tây ban Nha đặc biệt : Don Antonio Garrigues đại sứ cạnh tòa Thánh được bào chữ ngài cho làm chồng Jacqueline Kennedy.

KHOA HỌC THẦN BÍ

Phương pháp 2 môn bói :

ĐỊA ĐỒN PHÁP (GÉOMANCIE) và Ba Động cảm ứng bốc pháp (RADIESTHÉSIE)

Khảo cứu của PHỤC LƯƠNG ĐVC

4) THẾ NÀO LÀ 1 QUẺ LÍNH ỨNG Như các Bạn đã thấy, muốn có 1 quẻ linh ứng phải thỏa mãn 3 điều kiện. Ông, thời gian, phương hướng — Vì yếu tố Ô. thấy có thể phải biết 2 loại ông thấy như 2 loại người hiểu nào : Có những ông thấy có thể xem hay cho tất cả mọi người Trésonnerie, Plume universelle có những ông chỉ xem hay cho một số người mà thôi (résonnance aiguë) cho nên có những ông thấy mà người thì hết sức ca tụng người thì chê bai không tiếc lời.

— Về thời gian : Có những giờ và ngày rất hợp cho Bạn đề xem bói trái lại có những buổi Bạn không thể nào có được một quẻ linh. Vậy nếu « gieo quẻ » 1 vài lần mà không ứng thì bạn không nên xem gượng mất hay. Nên để sang buổi khác.

— Về phương hướng nên chịu khó đổi hướng mỗi khi xem không ra quẻ

— Trường hợp đặc biệt : Cũng có lúc xem mãi không ra quẻ là vì anh hưởng « phế hoại » vô tính của một vài người «xông vào» (luồng ba động tương phản với luồng ba động của mình) nghĩ gần bạn. Trong trường hỏ nên tránh ra xa để gạch quẻ ?

Dù bất kỳ lý do nào, nếu không «ứng quẻ» thì không nên «xem ép» — Nên nhất định dợi cho có quẻ ứng hãy xem.

Vì dụ quẻ đáng kỳ trước bói vẽ tỉ cử mà số quẻ là 7 là một quẻ không ứng phải bỏ đi.

Nên dợi khi nào số quẻ là 3 hoặc 9 (những con quẻ đặc biệt xem vẽ thi cử) hay ít nhất là 10 (sự thành công trong mọi lãnh vực) hoặc 11 (sự hy vọng, ước muốn hãy xem.

5) LẬP QUẺ : (Dresser le thème géomantique) Sau khi «gieo quẻ» và thấy rằng quẻ ứng. Bạn hãy «lấy quẻ» và lập quẻ xong rồi mới đoán quẻ».

Lập quẻ cũng như «lấy số tử vi» Lấy số tử vi là công việc «an các sao» vào các cung. Lập quẻ là đặt các «dấu hiệu» vào các cung.

Vậy trước tiên bạn phải biết Địa Đồn Pháp có những «dấu hiệu» gì rồi mới học cách sắp xếp các dấu hiệu đó vào trong quẻ.

a) Những dấu hiệu (Signes) Địa Đồn Pháp. Sự cấu tạo các dấu hiệu Địa Đồn Pháp các cứ trên tính chất bí truyền huyền diệu của các con số (Caractère ésotérique et magique des nombres) và 1 triết thuyết rất cao thâm không tiện trình bày trong thiên khảo cứu quá thô sơ này.

Mục đích thiển cận của loại bói này giúp các bạn biết «tự bói» lấy cho mình. Vậy tôi xin trình bày những điều thực tế cần biết. Dù sao đề các bạn có một ý niệm khái quát, tôi xin tóm tắng các dấu hiệu địa đồn pháp được cấu tạo sa sả như các «quẻ» của bát quái ở Á Đông ta và cũng bát quái là những «yếu tố bản lề» để giúp ta tìm hiểu chân lý.

— Cách cấu tạo 1 dấu hiệu. Muốn cấu tạo một dấu hiệu phải có 4 Con số, mỗi con số không cần biết là bao nhiêu chỉ cần biết là lẻ hay chẵn. Nếu là lẻ bạn hãy tượng trưng bằng 1 dấu chữ thập (X) nếu là chẵn bạn hãy tiêu biểu bằng 2 chữ thập nằm song song ngang nhau (XX). Những con số được xếp đặc kế nhau từ trên xuống dưới, theo dòng thẳng (Colonne verticale).

Vì dụ :

4 :	XX
6	XX
3	X
2	XX
1	X
5	X
8	XX
3	X

— Tổng số các dấu hiệu —

Mỗi dấu hiệu có 4cm. Số hoặc lẻ hoặc chẵn — Một dấu hiệu có thể thay đổi cách sắp đặt chựa lẻ 4 lần để biểu thành, dấu hiệu khác Vì chỉ chúng ta có tất cả.

4x4 : 16 dấu hiệu khác nhau và chỉ có ngăn ấy mà thôi.

— Kiến trúc và danh từ các dấu hiệu (xin trình bày kỳ tới).

Cáo lỗi

Vì tác giả bị đau, Truyện Kim tam oãnh một kỳ. Trân trọng cáo lỗi bạn đọc. SÔNG

VÙNG LINH HỒN

sưu tầm của TRẦN-ĐỨC-LAI

Chung Thái Nô cười chua chát :

— Anh Chung có thương gì tôi mà bảo tôi thương anh ấy cho được. Tổ quốc chúng ta đang bị quân Nhựt lùn giày xéo, anh ấy không nghĩ gì đến quyền lợi của Tổ Quốc đem thân làm đầy tớ cho giặc lùn, bảo bắt những người yêu nước. Anh Phùng Quảng Phiệt bị giết cũng do tội của anh Chung tôi gây ra, oan oan tương báo ! Đêm qua tôi đã được trông thấy số cảng anh Quảng Phiệt đưa Sakuto về tận nhà đem anh Chung tôi đều đầy cho bọn lính Nhựt bắn chết.

Cô Trung Hoa lắc đầu hỏi :

— Tôi không hiểu cô nói gì nữa ? Cô bao chính mắt cô trông thấy Phùng quảng Phiệt đưa Đại tá Sakuto đến bắt anh Chung mỹ Mỹ nhưng cô nhìn rằng Phùng quảng Phiệt và Sakuto đã chết rồi.

Chung thái Nô cười chua chát nói :

— Hồn linh của anh Phiệt chết oan nên đã về bảo dẫn nhiều. Sakuto chết cũng là do oan hồn của Phùng quảng Phiệt bắn đến. Còn anh Chung mỹ Mỹ cũng thế ! Sát nhân thì giả tử lượt ấy vẫn cho ứng nghiệm.

Cô Trung Hoa cười cố vẻ không tin.

Lúc ấy cô người vào bệnh viện thăm Chung mỹ Mỹ vẽ thuật lại cho những người Trung Hoa làm trong sở biểu binh Nhựt nghe câu chuyện Chung mỹ Mỹ vừa kể cho anh ta nghe.

Đêm hôm trước Chung mỹ Mỹ được 1 người bạn Trung Hoa mời đi ăn rồi đi dến vũ trường. Mỹ Mỹ uống rượu say, đã 10 giờ đêm, người Bạn đưa Mỹ Mỹ về nhà thì Mỹ Mỹ say mê mệt. Mỹ Mỹ đề luôn cả quần áo nằm ngủ.

Mỹ Mỹ đang ngủ mê bỗng nghe có tiếng giầy đi từ bên ngoài vào Mỹ Mỹ nhìn ra thấy Sakuto đi trước cô Phùng quảng Phiệt đi sau. Sắc mặt Phùng quảng Phiệt có vẻ giận dữ. Đi theo sau Phùng quảng Phiệt cho có bảng chục người Trung Hoa khác.

Chung Mỹ Mỹ hết hoảng không hiểu vì sao Sakuto đã chết rồi, Phùng Quảng Phiệt cũng đã bị chém bay đầu sao lại còn đứng ở đây ? Chung Mỹ Mỹ bèn lên tiếng hỏi.

— Đại tá đi đâu đây ?

Sakuto nghiêm nét mặt ra lệnh :

— Chung Mỹ Mỹ, đi theo ta về sở ngay !

Chung Mỹ Mỹ ngồi nhèm mắt. Và cứ thế Mỹ Mỹ đi luôn ra cửa. Người nhà của Mỹ Mỹ thấy Mỹ đang ngủ mê bỗng từng tỉnh dậy đi luôn thì ngạc nhiên hỏi :

(CÒN NỮA)

khóc Tạ Vinh

Tạ Vinh ơi, tạ từ sớm thế
Sống không vinh, chết đề nhục rồi !
Tử vi «cái nị» chắc tồi
Bị sao quả tạ hại đời còn chi ?
Tạ vinh ơi cười khì hay mếu
Thấy cỏi đời đã «tẹu» hay chưa
Giàu sang cho lắm cũng thừa
Tiền tài là rụng gió đưa về .. rừng !
Thương nhà ngươi cong lưng xoay xở
Đến bấy giờ béo bở cón không ?
Nào đâu gái đẹp, rượu nồng
Kia trông, dòng nước trôi sông lưng lờ !
Cơn sắc mộng ai ngờ ác quá
Tham lam nhiều nên trả giá đau
Tiu hả ma cái sự giàu
Nhà cao cửa rộng khác đâu giấy bồi
Tạ vinh ơi, hết thời chóng nhỉ
Thương nhà ngươi vị kỷ, hẹp hòi
Trăm năm thầm thoát dưa thoi
Mộ xanh một nấm trăng sơi lạnh lùng !
Ngươi hà chẳng biết rằng lúc sống
Thân làm người như bóng vẫn vơ
Ôm chi áo ảnh mập mờ
Con khôn, vợ đẹp, vật vờ chiêm bao !
Quần áo đẹp, người chào kẻ hỏi
Món ăn ngon, vàng thỏi, bạc cần
Bão ngư, vầy, yến, vịt hầm
Nằm trong huyệt lạnh tiếc thầm được chăng ?
Ngươi hà chẳng biết rằng lúc chết
Buồng hai tay vinh biệt cuộc đời
Dù trăm mây lạnh, xe hơi
Nhục thân đỡ tránh khỏi rồi khóet ăn
Ngươi hà chẳng biết rằng sinh kỳ
Thác quay về, bạc tỷ cũng không !
Hồn mê, lấp lủ cỏi lòng
Kia xem dời hệt cơn mông đang bay
Phút cất rồn đôi tay dã trắng
Chợt lớn lên đeo nặng hình hài
Sao không chịu « dù » như ai
Tội chi hùng hục, miệt mài bon chen
mấy chục năm cố kén cố cựa
Cố làm giàu, giàu nữa, giàu hơn
Bây giờ mộng đã tỉnh cơn
Bàn tay vẫn trắng, vẫn trơn khác gì
Ngươi hà chẳng biết khi nằm xuống
Dù lá đa, lá muống, lá tre
Nôn nường kẻ tóc, dầy khe
Đẹp như tố nữ cỏ bê theo cùng ?
Tạ Vinh ơi, lâm chung sắp sửa !
Thương nhà ngươi là đứa mâu thuẫn
Thuộc dòng con cháu Lão Đam
Sao không lấy một chữ «nhân» làm vui !
Nay tội lỗi ma xui chông chất
Tạ vinh ơi, chết thật đầy à ?
Ngờ rằng đứa tỷ hóa ra
Than ôi cái nị, nhầm xà nửa thôi
Thương nhà ngươi thành thơi chẳng muốn
Lao đầu vào những chốn tanh hôi
Đâu đây súng nổ vọng hồi
Tưởng như kết thúc một đời lầm mê !

TÚ KÊU

Những con vịt bược

7 TRIỆU TỬ HÌNH, CÒN 44 TRIỆU THÌ SAO ?

Ông Đặng cao Sách bị kết án tử hình vì đã tham lạm trên 7 triệu đồng của Ngân khố, người ta lại nghĩ đến những vụ tham lạm cả tám mươi, cả kế hoạch công ở Ngân khố ra như vụ bắt thâm Đức Lợi 44 triệu, vụ ngân khố Cholon năm 1963 lạm 1.300.000đ vụ ngân khố Gia Định năm 1963 thâm lạm 3.200.000đ.00 vụ Ngân khố Rạch Giá 310.000 đồng vụ Ngân Khố Trà Vinh 400.000đ. đều có xếp đặt bắn hoi thì Bà Đức Lợi, thủ phạm có 20 năm, các vụ khác im lìm,

Nên ông Đặng cao Sách bị kết án tử hình, nếu rằng thời gian này khác thời gian trước thì chẳng bên ra Công Lý thiếu sự liên tục.

SƯỚNG ÔI ! ÔNG ĐỊA

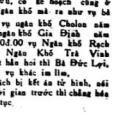

Vụ Tạ Vinh cũng như vụ Đặng cao Sách cho có biết bao thơm những dinh dấp vào vị chính bọn tham những này cũng kết với bọn gian thương, thâm những khác. Thế mà nay, Tạ Vinh và Đặng cao Sách bị tử hình bọn tham những vẫn sống nhảy phảy.

Tìm việc

— NHẬT DUY SV có Bacc Mathématiques. Muốn kèm tại tư gia các bạn học sinh Đệ Tam, Nhị vệ Pháp văn (S.N.I) hoặc Toán các lớp từ 6e đến 3e chương trình Pháp.

Xin biên thư hỏi liên lạc NHẬT-DUY 501 Nhựt Tảo Chợ Lớn (vì thiếu phương tiện di chuyển nên chỉ xin được kèm gần khu vực nơi cư trú).

Do Võ Phi Hùng Cựu ĐK Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

SỐ 3 Tuần lễ từ 15-3-66 đến 22-3-66

SỐNG

phụ trang của độc giả

DUYÊN-ANH
THƯƠNG-SINH
phụ trách

DÀN NGHĨ

CUỘC ĐẦU LÃO VỀ NỀN KINH TẾ NƯỚC NHÀ

Trong tháng vừa qua một cuộc tranh luận thật nhận nhịp giữa các Kinh tế gia đại tài của nước Annam, đã là các ông Nguyễn xuân Oánh cựu phó thủ tướng đặc trách Kinh tế Tài Chính, cựu thống đốc ngân hàng Quốc Gia — Ông Nguyễn Văn Hảo Hành đương tìm thống đốc ngân hàng Quốc Gia, ông Trần văn Kiện ủy viên tài chính ngoài ra còn có B.S. Phạm Hữu Chương và G.S. Nguyễn văn Tạo... diễn ra trên tạp chí Vững Bước.

Mỗi ông đều có «một chân lý» riêng, một khuynh hướng, một lập trường một quan điểm... riêng tây. Tuy trung chẳng ông nào chịu ông nào. Không những thế các ngài còn «đầu tố» nhau đôm đốp và xuất những chưởng lâm đề phương choáng váng, không làm được một phần ông thích nghe.

Đầu tiên là bài của ô. Tư «lỡ» ô. Chương : ông cho rằng quan điểm của ông Chương không thực tế và họ một cái : «Phải chăng là đoi hỏi quá nhiều ở một chính khách lão thành mà kiến thức và kinh nghiệm có thừa ».

Hầu hàng nhất là hai bài của ô. Oánh — thực sĩ Kinh tế học — và ô. Kiện. Ô. Oánh viết : «Những nhà hiểu trách tiền tệ không biết đến kỹ thuật và tính chất của vấn đề cái cách tiền tệ và không cho rằng Bộ Kinh tế tài chánh «đã dùng quyền lực của chính phủ để ban hành một cách đoạt đoán bức xuất VN ở 118 chế độ là dối» và ông kết luận : «quyết định đáng tức nay gây sốn tình trạng lạm phát và sau vụ giá tăng vọt. Ông Kiện trả nợ : « Sau khi Nội các Chiến tranh thành lập 1ông Bộ Kinh tế Tài chánh đã thừa hưởng (1) một hồ sơ do ông Nguyễn xuân Oánh, Thống đốc Ngân hàng Quốc gia để lại». Thật rõ rất ai nhận đó quả nặng đây. Ô. Kiện tiếp : «vậy đã là trên nặng vì các đã thị là một sự đã rõ» có sự — đã — rõ nay xảy ra trước khi nội các chiến tranh ra đời; trách nhiệm nặng lẽ ai nhiều là của ô. Oánh. Ông nhận định về Bộ mới thiết lập thị trường hoàn toàn tự do để mua đồng theo đúng cái của ông ô. Oánh «là một đề nghị ngông cuồng và nguy hiểm» và cất «ra chịu đựng tàn trạng lạm phát» chỉ là có cái mặc cảm sở «tàn trạng lạm phát» của ông cựu thống đốc. Trong lúc cao hứng ông ô. viết tài chính còn cho biết trong những cuộc tham khảo ý kiến rộng rãi của các Kinh tế gia và các nhà kinh doanh — đó ông tố chức — mặc dù đã mời nhưng đồng hàng Kinh tế gia Nguyễn xuân Oánh ! Đợt khai những nẩu đĩ thoạt của các ngài cả như vậy.

Chúng tôi xin nhắn nhủ các ngài rằng : các ngài có những ý kiến độc đáo, tài đề trách nhiệm cho nhau, đìm dối phương xuống đất hãm hay gì gì nữa mặc kệ các ngài nhưng các ngài hãy bỏ đầu lên xuống mà nhau mà trí hành hợp nhất đem tài Kinh tế của mình ra bắt đặt yêu phát tự xuống, làm đã lo xanh, đó hoa «lim» xem sao. Được thế nền Kinh tế V.N. mới có cơ phát triển.

KỲ THINH KỲ HÌNH

GÓP Ý KIẾN VỚI « NỐI BUỒN CUỘC HỘI THẢO HÔM NAY »

Đọc xong bài vuốt buồn những cuộc hội thảo hôm nay của bạn TTL, tôi khoái lắm, khoái vì đã có người nói đúng tôi những cái tôi muốn nói.

Nhưng tôi cũng nhận thấy của phải góp thêm những tiếu tiết cùng là không hết của tôi đối với cuộc hội thảo trên với mọi thiệu chi. Tôi không được bàn hoàn đự cuộc hội thảo tên «Văng Văn Khoa» nên không biết nội dung của nó. Tôi nói đến cuộc hội thảo tại Lợi Khoa.

Theo ý bạn TTL thì bạn bưôn vì không người nêu ra những vấn đề có tính cách thời sự, chẳng bạn như « Chính phủ liên hiệp » của Tổng thống Kennedy. Buồn là phải, một vấn đề trọng đại như thế mà không người sái lên những ý nghĩ, những quyết định của người đan trong cuộc, được sái lên những ý nghĩ, những quyết định của người đang bàn bạc với nhau, không người đóng vai chủ động trong cuộc chiến ở đây, chẳng lẽ người Sinh Viên VN — mà tiếu biểu là SV Luật và văn Khoa — lại vô ý thức đến thế sao ? Nhưng bạn đừng buồn, vì trong những lần phiếu chất vấn tới sẽ có cơ hội để qua mặt phiếu — mà là nội phiếu — nói đến vấn đề trên của cả liệc qua một phiếu — ta là nội phiếu — nói đến vấn đề trên của cả liệc qua một phiếu đó. Nhưng phiếu đó không được nêu ra, lý do chắc bạn cũng biết rồi. «Vì thời gian có hạn» gần 100 phiếu chỉ có 5, 6 phiếu, được giải quyết. «Tôi được qui định cho tên thời gian đi là quá». Bạn cho nói thế đáp, «Tôi được qui định cho tên thời gian đi là quá». Đúng lắm, một anh bạn sự giải đáp ngu ngo, mơ hồ không đúng chủ đích. Đúng lắm, một anh bạn đáng cười tôi nói «Tại sao họ — các SV Nhật — chỉ đi người hàng rao đúng cuối tôi nói «Tại sao họ — các SV Nhật — chỉ đi người hàng rao mà không vào trong ? Câu trả lời nghĩ vẫn : «Sự hiện diện của quân đội Mỹ tại Việt Nam là nguyên nhân chính trị ở Nhật

Chuyện lão ngáo đất thần kinh

PHỤ TỬ TÌNH THÂM

Trần đức Lai thuật

HÔM ấy, trời mưa lớn, ai đi ở Huế đều biết, bỗ cứ mưa lũ trời rết như rét như thế, lão Ngáo thường mò đến suốt tháng, giờ lạnh tái tê, đường phố lấy lội. Những ngày mưa gió rét như thế, lão Ngáo thường mò đến chỗ tôi ở để kiếm rượu uống. Lão biết tôi hay nghe chuyện ngày xưa của đời Lão. Lão Ngáo biết đến đâu nói đến đó ! Những chuyện lão kể đều là chuyện lão đã được chứng kiến.

Vừa thấy lão Ngáo chống gậy đến, chân lão lấy bùn và đất sét, lão đang xoa chân trên miếng bị gai đế trước hè, tôi vội bảo :

— Lão Ngáo ta nhỉ sao rửa chân rồi vô đây ngồi sưởi cho ấm.

Bà Lão Ngáo «độ» một tiếng, rồi lão quay về phía cổng hông Cái ao tơi lão khoác trên người lao bị gió bắc thổi mạnh nổi lên tiếng kêu vê vê, tanh tách. Lão khoác áo tơi là vừa cho khỏi ướt, vừa đỡ lạnh.

Chỗ trong nhà rộ ra sửa, tiếp theo là đôi chân quanh xém bu lại, thò vào lão Ngáo mà sửa oang oang. Lão Ngáo bực mình vì tiếng sủa của loài khuyển lâm. Lão quay chiếc gậy quơ một vòng, lũ chó xọ hai tại ra, cong đuôi chạy. Lão lâm bâm.

— Đỗ quỷ ! Sủa chi dữ vậy hay ! Lão rửa chân xong, kéo chiếc áo tơi là qua đầu, đặt ben bông cửa, mới bước vô nhà. Lão ngồi bên chậu than hồng, giơ 2 tay lên cho đỡ cóng !

— Rét quá cậu hỉ ! Trời ơi chỉ uống rượu là sướng... tôi cười bảo với lão.

— Có chai rượu bên Kim Luông ngon, tôi rét cho lão uống nghen.

— Dạ ! Rượu Kim Luông thì nhớt rồi !

Tôi đưa cả chai cho lão. Mắt lão sáng lên, đưa chai lên tu một hơi. Lão uống ừng ực rồi «khà» một tiếng cho hơi nóng thoát ra. Lão chép miệng :

— Đã qua cậu ơi ! Cậu có biết, vì sao hôm nay tôi sang bên cậu không ? Chả, thật là trí kỳ cậu cho tui chai rượu Kim Luông tôi kể cậu nghe câu chuyện nầy, một câu chuyện rất thương tâm mà đến qua tôi sực nhớ đến.

Tôi chăm chú nhìu lão, lăng tai nghe lão kể.

— Năm ấy Vua Tự Đức vừa băng triều đình ở trong tay quan tướng Tôn thất Thuyết và ngài Thượng Thư Bộ Hình Nguyễn văn Tường — Tây đồng bên Mang Cá, chưa có tòa Khâm, dân thân kinh sống trong giờ phút kinh hoàng. Thật là, như sóng vỡ vương, đào huyền bị tánh. Trong 1 năm, 2 Vua Hiệp Hòa, Kiến Phước đều bị trút phế rồi bị giết. Sau đến Đức vua Hàm Nghi lên thay nhưng thực quyền vẫn ở trong tay quan tướng Tôn thất Thuyết.

Binh quyền của Ngài ở trong nội thành và đóng cửa ngoài Phò vào Lâu. Nơi Ngài ở, nội bất xuất ngoại bất nhập, đun đi không dám kêu, chế không dám sửa. Đêm đêm quan tướng ngồi đọc sách, chế cả câu Hai Thiếp đồng bản, ngoài ra cho có bọn thân gia tướng là quan Đỗ Đức Trần xuất Soạn và toán quân hộ vệ.

Quan tướng thủ ghét Tây lắm nên Ngài đề phòng Tây cho ngoài ám sát Người. Tánh quan tướng rất đa sát. Hễ nghe tiếng đưm đề kêu, Ngài cũng truyền đưa đào giết kỳ được.

Trong khi Ngài ngủ, bên cạnh luôn luôn có một viên Quân cơ gươm trần đứng hầu. Hễ nghe tiếng động, Ngài bỗng tỉnh thì nào cũng có 1 cái đầu rơi.

Quanh ngài có lệnh kỳ, lệnh tiễn. Một khi lệnh đã rả lì cờ chém rồi thưa sau vì Ngài được lệnh «tiễn trảm hậu tâu».

Cả 1 lão Ngài đi tập trận về ngay vùng Hương Thủy thấy 1 mẹ bán bánh là đang cái nhau với 1 gã đàn ông. Ngài cho dừng ngựa lại, truyền cho viên quân cơ gọi cả mụ bán bánh và gã thanh niên nào hỗ. Mụ bán bánh bảo gã thanh niên ăn 4 cái, còn gã thanh niên cái có 2 lần cái nhau. Quan Tướng truyền mở bụng gã thanh niên coi bao nhiêu chiếc bánh. Ghép từng miếng lại thì quả có 3 cái bánh. Tiếc là mụ bán bánh là cũng bị chém đầu.

Trong khi Ngài ngủ, Ngài có thể chém cả năng hầu và con trai. Lúc sau mẹ, bà cô tiếng đồng đồn Ngài giết mình thực dậy vì cơ lệnh vứt xuống thết «trảm» rồi Ngài lại gục xuống ngủ. Thế là lão Quân Cơ trong thấy bất cơ sai cũng lem chém rồi lấy đầu đang sau.

Một hôm người thiếp của Quan tướng vào lâu khi Ngài đang ngủ. Bước chân đi của người ngọc tuy nhẹ nhàng nhưng không ngờ quan Tướng giật mình quay lại thết «trảm», rồi Ngài lại ngủ. Lát sau thấy đầu người thiếp, hỏi ra mới biết, chính do mình ba lệnh. Ngài khác thường thâm thiết lão sau, người cau nhỏ vào thăm cha giữa lúc Ngài đang ngủ cũng bị thét chán Cậu bé chết oan. Ngài cũng hối hận lắm.

Trong cơ cậu vệ của quan tướng có gã Bát Phẩm Đội trưởng Nguyễn văn Vệ. Gã là con một của ông Đỗ Lệnh, đánh xá vùng Hương Trà, Hương Thủy. Ông Đỗ Lệnh thương con lắm, không muốn cho gã đi lính nhưng tính gã khẳng khái, làm đơn xin dân quân vào đội ngũ của Quan tướng quốc Tôn thất Thuyết. Gã đi lính được e thăng thì ông Đỗ Lệnh bị bạo bệnh chết. Gã được về thọ tang cha. Bát vệ thơ cha rất có hiếu, suốt ngày ở bên mộ cha. Bát Vệ kê lại rằng, đêm đêm, ông Đỗ hiện về an ủi, nói chuyện với Bác Vệ.

Ngày trở về quân ngũ, Bát Vệ mang cả bát nhang thờ cha đi theo. Những ngày đi giếp giặc trong đất Quảng do quan tướng chỉ huy. Bát Vệ đánh thắng mấy trận, bắt được viên tướng cướp vùng Sơn Trà là nhờ vong linh của ông Đỗ Lệnh, cha Bác Vệ hiện linh bảy mưu, thiết kế cho Bát Vệ.

Ở đất Quảng 3 năm, chính bản ma của ông Đỗ Lệnh đã bảo vệ cho Bát Vệ. Người ta kể chuyện rằng Bát Vệ, đóng quân ở phủ Thăng Bình, có con gái tên Đỗ thị Hà Lương Tăng rất xinh đẹp, hiếu để thường qu[illegible] chỗ Bát Vệ đóng quân.

Bát Vệ gặp cô gái con ông Đỗ Tăng, hai bên ý hợp tâm đầu nhưng cô gái bước Bát vệ phải đến tận nhà cưới hỏi. Bát Vệ yêu cô gái rất tha thiết nhưng vì ở nơi đất khách, Bát Vệ không có thân thích để đến xin hỏi cô gái.

Thường ngày, Bát Vệ vẫn lâm cơm cũng hôn cha. Hôm ấy, nhân buồn vì chưa tìm được người đó đâu đi hỏi cô gái, Vệ nghĩ đến cha và tô ý tiếc nếu cha ta còn sống thì việc nầy thật dễ dàng.

Trưa hôm ấy, Bát Vệ ngủ trưa thấy cha về thăm biết ông đã đến tận nơi ông Đỗ Tăng nói với ông Đỗ xin cưới cô gái phu Vệ ông Đỗ đã hăng lòng. Vậy chiều nay, con sang bên ông Đỗ đưa cha thì'p của cha vào đúng ngày cho sanh tiền mà con cho giờ ở trong cung, cho ông Đỗ Tăng là mọi việc xong xuôi.

Bát Vệ giật mình thức dậy, bàng hoàng nhớ lại giấc mộng vừa qua. Chàng mở rương lục dưới đáy giữa cây 4,5 tấm thiếp đỏ của cha chàng vẫn đang lúc sanh tiền.

Chiều hôm ấy, Bác Vệ dành bạn sang bên ông Đỗ Tăng, nhờ gia nhân đưa tấm thiếp của cha chàng vào trình ông Đỗ. Lát sau, ông Đỗ Tăng ra đón Bát Vệ vào hỏi :

— Anh cô phải là con của cụ Đỗ Lệnh bên Hương Trà không ?

— Dạ bẩm thầy chính con !

— Ừ, sang nay, thân phụ anh có đến đây chơi nói chuyện anh và ngôi lợi muốn xin con gái nhỏ tôi về làm dâu. Tôi tuy chưa được quen thân phụ anh nhưng chỉ thành khí đã được nghe danh từ lâu nên tôi đồng ý thì thân phụ anh cho biết chiếc hậu thế ngày thư biết rằng : Ngài là một danh nho lấy lũng một thuở, và như thế phải có một hai câu tuyệt biết của một tay văn hào, thì bà tự viết ra để ca tụng công nghiệp ngài thì mới thật là quý hóa, bà Hoàng bèn cho người đem 2 chai trà cùng chục nén bạc quý đến đàng lễ cụ Tam Nguyên Yên Đổ để xin cụ cho một đôi câu đối.

Vị thi hào kiêm danh nho đã từng nổi danh về khí tiết đó, đã vui lòng nhận lễ, và lấy bút mực viết tặng Hoàng Công, đôi câu đối. Vế thứ nhất :

Nhất trụ khinh thiên tại,
Nhất là ! Cây cột chống giời ở đó,

Vế thứ hai :

Quân Cơ run sợ lật bật thưa :

— Dạ, con sắp truyền lệnh kỳ thì quân tướng đã lại nằm chưa kịp chém.

Quan Tướng giật lấy lệnh kỳ rồi nói :

— Thôi tha cho nó nhưng cha đời Bát vệ ở đây !

Quân Cơ gọi Bát Vệ vào phục dưới đất. Quan Tướng hỏi :

— Phụ thân nhà ngươi có phải là Đỗ Lệnh không ?

— Dạ.

— Chết được bao lâu rồi !

— Dạ, bẩm quan Tướng quốc, đã 7 năm rồi !

Quan tướng nghiêm nghị nói :

— Hãn cha ngươi mà cứu người đã. Chính bốn lần đã vào đây lạy xin ta thả tội cho ngươi. Tình cha sao thật thiêng liêng thêm thiết. Nghĩ lên cha mà chết rồi vẫn còn lo bảo vệ cho con mà ta đau lòng. Chỉ vì thăng Tây đến cuộc chân đạp đầu con lại vì hết hoàng lo sợ mà nhiều khi giết lầm cả vợ lẫn con nữa !

Thôi, ta cha ngươi dương đây ra sẽ !

Bát Vệ phục xuống lạy rồi cúi đầu lui ra ngoài.

TRẦN ĐỨC LAI

Khi Yên Đổ «chơi» kinh lược sứ Hoàng Cao Khải

Sau một thời gian đẹp quân phiến loạn An Nam chống quan tây, đã thường công cho kẻ trung thần họ Hoàng, Nam Triều theo đề nghị quan tây phong Hoàng Công làm Kinh Lược Sứ Bắc Kỳ, một chức to ngang với Thống Sứ.

Theo thường lệ của các vị tuyệt phẩm nhân thần thời xưa khi vẽ gia Hoàng Công cho tây sắn sinh phẩm của mình ở Thái Hà ấp.

Đầu nơi hoạch, mỗi dê khi Hoàng Cao trên tuổi sẽ chôn vào đây, Hoàng Công ba ngày 2 cái thấp để tế cha hậu thế ngày thư biết rằng : Ngài là một danh nho lấy lũng một thuở, và như thế phải có một hai câu tuyệt biết của một tay văn hào, thì bà tự viết ra để ca tụng công nghiệp ngài thì mới thật là quý hóa, bà Hoàng bèn cho người đem 2 chai trà cùng chục nén bạc quý đến đàng lễ cụ Tam Nguyên Yên Đổ để xin cụ cho một đôi câu đối.

Vị thi hào kiêm danh nho đã từng nổi danh về khí tiết đó, đã vui lòng nhận lễ, và lấy bút mực viết tặng Hoàng Công, đôi câu đối. Vế thứ nhất :

Thiên thu huyết thực tồn,
nghĩa là : Ngàn năm máu huyết,

hai chữ huyết thực dùng liền trong bản tự thế nghĩa là chết ngôi «Thần thánh Hoàng». Vì, khi tế Thành Hoàng làng, người ta thường dâng lễ tam sinh.

Đến khi khánh thành sinh phẩm quan kinh lược tế cả các quan ta ở xứ Bắc Kỳ đều đến dự. Xem đôi câu đối ghi nơi tháp bút, ai cũng khen quá đáng để kỷ niệm công nghiệp lấy lũng của Hoàng. Riêng có quan Đốc học Trần là không nói gì chỉ mỉm cười.

Đợi khi mãn tiệc, quan khách ra về, Hoàng Cao cho mời Đốc Trần lại. Hoàng nắm bàn mái xin ông Trần có thấy ngụ ý gì cứ cho biết sự nhiêu. Ông Đốc Trần bèn ghé tai giảng :

Cây cột chống giời là con c. ngông lên đó, vế sau có nghĩa là :

Ngàn thu ân máu đâu. Các cụ nhà nho ngày xưa vẫn gọi tránh chữ chết bằng sinh đục phụ nữ là tiêu.

Hoàng Công giận quá bèn gọi thợ đến ngày hôm sau cho thấp bút quăng đi.

Vế sau, nhóng người không rõ truyện, khi qua Thái Hà Ấp, thấy mộ Hoàng kinh Lược thấp thấp vẫn bỗng, đầu cỏ xanh tươi, mất bai thứ ở, cả sinh phẩm mất hẳn và đẹp.

tôi cố tình không làm người lớn
để không biết gì, nghĩ gì về cuộc chiến tranh

PHƯƠNG-CHINH-THÔNG
(Pem 602)

hành trình

Tôi trở về đây từ rừng sâu
Bơ vơ con suối nhỏ reo sầu
Chợt thấy cây mùa xuân lá mới
Trời khung tuổi nhỏ giữ vườn cao
Tôi trở về đây từ nỗi buồn
Máy run rủi lợp chiết cao nguyên
Rồi qua mất tuổi trăng 16
Xa xôi thăm khi nắng chóm lên
Tôi trở về đây từ xa xanh
Những nẻo đường quan bước độc khanh
Đàn ai thấp thoáng đôi thông cũ
Sông nước reo buồn bến lặng quên
Tôi trở về đây từ ở vắng
Tưng song kỷ niệm chân linh bần
Tiếng xưa mình gọi mình lần cuối
Thế kỷ nay riêng đầu mất mân

gi TRẦN THỊ LANG

cảnh tượng thành phố bây giờ

đề người đến Thanh bà

Thành phố bây giờ trên đường Thống nhất
người thì nhiều nhưng nhìn chẳng ai quen
những con đã nhân, valley vàng, áo đỏ
vỡ tay chào tất cả anh em.

thành phố bây giờ ngồi ở Tuyết sơn
nhìn ra đường vỡ tuông đang điền
những viên kẹo xanh đỏ lần trôn
cùng lũ trẻ con reo hò
trò chơi như điều bỉ thám

thành phố bây giờ đứng ở Thanh bình
nghe Sakura thì thầm, thì thầm
đứa con gái mặc jupe và cười
đứa con trai vòng tay và nhìn
đỏ, lỗ hỗng của đêm và của đời sống
sự hồn độn buồn lòng

thành phố bây giờ helle-hello
những con điểm ở cảnh tay trần
những bà già gánh gồng nghèo khó
những ngôi sao day nghiến mặt đường
những bầu trời vớ tan gầm thết
ôi bạn bè ta thành phố âu sầu

thành phố bây giờ trước tòa Hành chánh
ôm súng nhìn bốn phía quê hương
đêm xuống xót xa, cảnh tượng dị thường
đêm không nói nặng đêm buồn vô kể,

CHU-TRẦN-NGUYÊN-MINH
(thoại ca Phan Rang)

hiện tại

Công lưng tuổi trẻ hôm nay
co ro thân thể tu ngày qua mau
đêm trường đỏ rực hỏa châu
mây bay gầm thét quen mầu mất em
trăng sao tối ngủ im đêm
chơi vơi « khên » thổi buồn lên cao vời
tối nằm tôi ru thân tôi
phá tan thân tượng rã rời tim đau
em đi nuôi mộng mai sau
tôi mang chứng tích ôm sầu kinh niên.

CHIẾN-CHINH
(KBC 6001)2

thơ HÔM NAY

tình yêu vừa mất

Tình yêu anh cắt bên rèm.
Bàu ngủ gió đỗ trước thềm lạnh tanh
Vẽ đầy cuộn gối chăn mành.
Tim hơi hướm cũ ngày xanh qua rồi.
Tử vầng trăng đủ thôi nói :
Anh xin em lại cái tôi bời rời.
Tình yêu — Viện ảnh xa vời. -
Như con vẫn thạch bên trời bao la.
Vòng môi hơi thở đậm đà
Tăng mấy hắc ám thịt da tê rần
Chữ con phố đã lên đèn
Tình yêu anh cắt bên rèm... chân buồng.

HÀN-MẠC-DẠ-HƯƠNG
thi nhóm Hàn Mạc Tử

bài thơ cho em

Đề cho Thành Loan Đoan Trang

Tối vẫn gọi em là thiên thần tuổi nhỏ
Mắt em cười là tất cả mùa xuân
Vùng mắt em xanh, mùa của sắc da trời
Và mi em đẹp như kết bằng thảo mộc

Tết cả mắt trời như ngừng vào trong tóc
Tất cả ngọc ngà như tự ở đường răng
Bờ mắt em ngọn, hai quả tão thiên đàng
Và thân em đẹp dáng liễu gầy cô đơng

Tôi muốn xin em một nụ cười bé bỏng
Để tôi nhìn bờ môi đỏ bên răng
Tôi muốn hôn lên hai chiếc má thiên thần
Và được rẻ bàn tay gầy làm lược

Để tôi chải vàng tóc em tha thướt
Sao em buồn cho tóc lại đường ngôi
Cho con chim sa, ngọn ngân giữa khung trời
Cho con cá lụy, lững lờ trong dáy bà

Tôi vẫn nguyện cầu cho em con tuổi trẻ
Mắt vẫn màu trời, môi vẫn đắc mùa xuân
Em mãi là em trong lòng tuổi thiên thần
Để tôi riêng chiều mới nắm gối hai tuổi

Ở bay Thượng Đế sao ngài cười không nói
Sao tháng năm dài vẫn chỉ phải đời em
Giây phút đau thương tôi giữ một lời nguyện
Sẽ mãi gọi em là thiên thần tuổi nhỏ

NGUYỄN THÚY

tháng ngày xa anh

cho Thúy

Tôi ra đời trong cuộc chiến tranh
tiếng đạn bom đã làm cho tôi trưởng thành
nỗi khổ đau đã làm cho tôi không biết khóc
những tháng ngày xa anh

tôi vẫn nhớn như vui đùa
thật hồn nhiên như đứa trẻ thơ
đứa trẻ thơ có đôi mắt thật to thật sáng
miệng thật tròn, tóc thật mướt như tơ

nhưng đứa trẻ thơ rồi cũng biết khóc biết buồn
khi nó đói sữa — khi nó đòi tình thương
trong vòng tay người mẹ
trong lời ru quê hương

tôi mới biết tự tối lần trốn
những nỗi buồn xa anh

vẫn không biết hẳn ở địa phương nào. Nàng dành tiếp tục đi sâu mãi vào trong khu núi rừng hiểu lánh.

Một hôm trời đã xế chiều. Vùng Thái dương đã gác non đoài, Triển phi Yên đi từ sáng đến giờ mà tuyệt không gặp một người nào. Trong lòng nàng phiền muộn vô cùng. Nàng giận mình không được một phen đập đầu rung cây cho vơi lòng phiền não.

Bỗng nàng thấy phía trước bên gốc cây khô có một người đứng.

Người ấy y dáng trơ như tượng gỗ không nhúc nhích, trông chừng y cũng như thân cây bên cạnh chết khô cả rồi.

Triển phi Yên liền tiếp tục tiến về phía trước. Lúc gần đến nơi liếc mắt nhìn xem thì người nầy tầm vóc cao lớn, có dáng to bẻo mạnh khỏe như là một gã đại hán. Nhưng lúc nầy tựa hồ y đã thành cái xác không hồn, da thịt khô đét, bộ mặt trơ trơ, cặp mắt vô thần. Chẳng ai bảo y là người sống.

Triển phi Yên liếc nhìn mấy lần thì thấy dường như nét mặt quen quen mà nàng không nghĩ ra ai ? Vì vẻ mặt y không còn chút sinh khí nào nữa nên người coi thấy phải ớn gây.

Triển phi Ngọc nhìn hồi lâu, lùi lại mấy bước rồi cất tiếng hỏi :

— Ủa ! Người là ai ?

Nàng hỏi luôn bấy tám câu vẫn không thấy động tĩnh gì. Sau nàng thết lên một tiếng thật to thì thấy người kia giựt mình ngẩng đầu lên.

Triển phi Yên hỏi :

— Ủa ! Người điếc hay sao ?

Người kia cứ lắc đầu chứ không trả lời

Triển phi Yên lại hỏi :

— Người là ai ? Có một mình đến đây làm gì ?

Người kia bấy giờ lại không lắc đầu nữa, chỉ ngẩy người ra như cây gỗ.

Triển phi Yên liền đứng lại gần vươn tay ra khẽ bóng vào sống mũi y.

Người kia cũng không nẻ tránh. Nàng bóng mạnh hơn cho bật lên tiếng. Bỗng thấy y gượng cười hỏi :

— Cô nương ! Sao cô không đi đi mà còn đến chọc ghẹo ta ?

Triển phi Yên cười ha hả đáp :

— Người là một tay đại hán sức dài vai rộng, chẳng lẽ chỉ có cách van xin ta ngoài ra không còn cách nào nữa ư ?

Nàng có ý chọc tức cho hắn lên tiếng chửi mắng hoặc ra tay công kích mới vừa lòng. Nhưng người kia không mắng lại mà cũng không giống thủ chỉ buồng một câu thở dài.

Tiếng thở dài của y nghe cực kỳ ảo não thê lương, khiến cho Triển Phi Yên cơ hồ phải rơi lệ. Nàng không trêu cợt người đó nữa lẳng lặng hỏi lâu rồi lại cất tiếng hỏi :

— Ông bạn ! ông bạn có chuyện gì đau khổ cứ nói cho ta hay cùng chẳng ngại gì ?

Người kia lại thở dài một tiếng chứ không đáp.

Triển phi Yên đưa hai tay lên bịt lỗ tai nói :

— Ông bạn đừng thở dài nữa có được không.

CÒN NỮA

bên trời BE KIỀM

Số 150) tác phẩm mới nhất của **KIM-DUNG**
HÀN.GIANG-NHẠN dịch thuật
HỒI 49

Đi tìm Quân Hiệp, giữa đường gặp quái nhân

Đồng thời Triển phi Ngọc cũng la lên :

— Bách tiền bối thấy điều chi khác lạ ?

Bách lão bà không trả lời vào câu hỏi, Mụ nói :

— Triển cô nương có ở định ở lại nơi Cực Lạc không ?

Triển phi Yên nghe mà hỏi câu nầy thì cho là mình không sao nên cũng chẳng quan tâm nữa. Nàng lắc đầu đáp :

— Vãn bối, không ở đây lâu được. Sở dĩ vãn bối phải lên đây là để hỏi nhỉ thư lấy lại một vật rồi lập tức phải lên đường.

Bách lão bà tỏ vẻ thờ ơ nói ngay :

— Hay lắm ! Hay lắm !

Triển phi Yên chẳng hiểu ý Bạch lão bà ra sao, nhưng nàng cũng chẳng để tâm, quay lại nói với Triển p' i Ngọc :

— Nhị thư !

Triển phi Ngọc không chờ nàng nói hết câu đã ngắt lời :

— Tam muội bất tất phải nói nữa, ta đã biết rồi.

Nàng ngừng lại một chút dường như đề suy nghĩ rồi hỏi tiếp :

— Phải chăng Tam muội đến đây để lấy con ngựa sắt nhỏ xíu đem đi giải cứu cho Cần công tử ?

Triển phi Yên chưa kịp trả lời thì Đường uyển Ngọc vội hỏi xen vào:

— Quân Hiệp lâm sao ? Bây giờ hẳn ở đâu ?

Bà vừa hỏi vừa hấp tập tiến lại. Vẻ hoảng hốt lộ ra ngoài mặt. Cặp lông mày nhăn tít lại.

Triển phi Yên buông một tiếng thở dài rồi ngập ngừng đáp:

— Quân Hiệp ư ? Bây giờ công lực y tăng tiến rất nhiều.

Ngừng một lát nàng nói tiếp :

— Nhưng không hiểu tại sao biến thành ngân ngơ chẳng còn biết gì nữa.

Đường uyển Ngọc, la lên một tiếng kinh hoàng, vẻ mặt đau khổ lo buồn hỏi :

— Hiện giờ hẳn ở địa phương nào ?

Triển phi Yên đáp :

— Vinh bát Hoàn thủ Quân tam Dương đem y đi Miêu Cương rồi.

Đường uyển Ngọc dậm chân nói :

— Chết rồi ! Chết rồi ! Quân tam Dương có những hành vi điên đảo... Cần quân Hiệp ở gần hắn thì thế nào cũng bị ngày hiểm. Ta phải đuổi theo mới được.

Dứt lời bà nhảy vọt đi ngay, tưởng chừng như từ đây đến Miêu Cương chỉ trong khoảng khắc là tới nơi, chứ không nghĩ đến chuyện Quan San cách trở ngàn dặm xa xôi.

Triển phi Ngọc lạng ngoài ra trước ngăn đường Uyển Ngọc lại nói :

— Bá mẫu ! Bây giờ con đuổi theo làm sao kịp ? Dù có đuổi kịp chẳng nữa thì bá mẫu dịch làm sao lại Quân tam Dương.

Đường uyển Ngọc rất đỗi hoang mang, bà chẳng có chủ ý gì nữa chẩn tay luống cuống chạy tới chạy lui không biết làm thế nào ?

Triển phi Ngọc hạ thấp giọng dịu dàng nói:

— Bá mẫu ! Tam muội đã biết rõ tin tức Bá mẫu bất tất phải lo ngại.

Triển phi Ngọc cũng chạy lại nói :

— Chứng bệnh của Quân Hiệp có thể chữa được. Sau khi y bình phục rồi sẽ trở thành một nhân vật võ công cực cao, e rằng vô lâm không ai bì kịp. Bá mẫu hãy khoan tâm, không có việc gì đáng lo cả.

Triển phi Ngọc hơi nhíu cặp lông mày hỏi :

— Ai bảo tam muội thế ?

Triển phi Yên đáp :

— Lão ôm o bảo vậy.

Rồi nàng giục :

— Nhị thư ! Bên mình phi chứ cũng con ngựa sắt nhỏ. Đó là những vật rất khẩn yếu để cứu chữa Cần công tử. Vậy phải thư giao lại cho tiểu muội.

Triển phi Ngọc nét mặt sa sầm đã toan nổi nóng. Nhưng nàng liếc mắt nhìn Đường uyển Ngọc thì bà ta dương ngẩ mình, Nàng liền đổi ra ba bộ mặt rất quan thiết la lên một tiếng «ủa» rồi kêu lên.

— Sao tam muội không bảo ta trước ? Ta chỉ cần sao cứu được Cần công tử. Đừng nói mấy con ngựa sắt đó mà ngay đến vật trọng đại gì nếu ta tìm được cũng sẵn sàng giao cho tam muội ngay.

Triển phi Ngọc nói mấy câu nầy để tỏ cho Đường uyển Ngọc biết nàng rất quan tâm đến Cần quân Hiệp, và nàng sẵn sàng hy sinh tất cả để cứu chàng.

Mục đích của Triển phi Yên tới đây chỉ là để dò con ngựa sắt. Nàng yên trí là nhỉ thư mình không chịu đem mình có lấy được cũng cóm phải chật vật. Bây giờ nàng vẫy mình vừa hỏi một câu mà Triển phi Ngọc đã ưng ngay thì không khỏi ngạc nhiên và nàng lấy làm mãn nguyện lắm. Nàng không muốn đề cập đến chuyện khác cho mất thì giờ vội nói ngay :

— Vậy nhị thư lấy cho tiểu muội đi tiểu muội phải gấp rút lên đường ngay bây giờ.

Triển phi Ngọc thò tay vào bọc lấy hai con ngựa sắt nhỏ ra đặt vào tay Triển phi Yên.

Triển phi Yên thấy nhỉ thư lấy ra những hai con thì không khỏi sửng sốt và mừng thầm. Vì nàng không hiểu tại sao Triển phi Ngọc lại có những hai con và chịu giao cả cho mình một cách dễ dàng.

Bất giác nàng tưởng đến mối liên lạc giữa Triển phi Ngọc và Cần quân Hiệp thì không khỏi đau lòng.

Nguyên hai con ngựa sắt nầy thì một con để Cần quân Hiệp dưa cho và một con nữa nàng đã lấy được ở trong mình Triển phi Yên.

Triển Phi Ngọc nói :

— Cứu người như chữa lửa, đâu có thể chần chờ được. Những vật mà tam muội muốn lấy thì bây giờ đã vào tay rồi sao không đi gấp cho chóng lại nữa ?

Triển Phi Yên vội đáp :

— Dạ ! Tiểu muội đi đây !

Triển Phi Yên vừa trở gót, không hiểu nàng nghĩ gì lại quay phắt lại. Mỗi nàng mấp máy, dường như có điều chi muốn nói mà nàng lại thôi không nói nữa. Nàng hít một hơi chân khí rồi bằng mình đi ngay.

Triển phi Yên ra đến bờ hồ thì đã có người chèo truyền dợi sẵn để chở nàng ra khỏi thái hồ.

Đêm hôm ấy vừng trăng sáng tỏ, gió thổi hiu hiu. Cảnh Thái hồ cực kỳ ngoạn mục. Giá tỷ lệ du khách ai cũng mong cảnh đẹp như đêm nay để thưởng ngoạn. Song Triển phi Yên trong đa bồn chồn, còn lòng nào mà nghĩ tới cảnh đẹp thiên nhiên của Thái hồ.

Nàng vừa rời thuyền bước lên bờ đã lật đật cầm đầu đi ngay. Nàng vừa đi vừa lầm bầm :

— Kể về tài năng và võ công lão ôm o thì việc tìm ba con ngựa sắt kia tưởng cũng không có gì là khó lắm. Mình chỉ mong sao cho kiếm được tám con ngựa sắt đó là Quân Hiệp có thể phục hồi tâm trí và chàng sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân trong võ lâm.

Nghĩ tới đây, Triển phi Yên tinh thần phấn khởi, trái tim rạo rực. Nàng thì triển khinh công đến tột độ để thật lẹ chỉ mong cho chóng đến Miêu Cương để gặp lão ôm o.

Triển phi Yên đi liền một mạch đến sáu bảy dặm, bỗng nghe bên đường có tiếng người thở phì phò cái. Nàng quay đầu nhìn ra mà chân đã lướt đi xa hơn một trượng, chứ không dừng bước.

Dưới ánh trăng tỏ, một bóng người sừng sững đứng bên đường. Nàng nhìn kỹ lại thì chính là Bách cầm Chân nhân Công dã Huỳnh.

Triển phi Yên lại nổi tính điều cợt, nàng đưa bộ mặt ngáo ộp ra nhìn lão đường như để mai mia cầu lão bảo trước là mình đi vào đất chết.

Triển phi Yên chưa kịp lên tiếng thì Công Dã Huỳnh đã quát lên :

— Đứng lại !

Tiếng quát của lão vang lên như sấm Triển phi Yên bất giác dừng bước lại. Nàng thấy Công dã Huỳnh đã tiến tới trước mặt. Lão giương cặp mắt lên chăm chú ngó nàng Lão ngó từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên.

Triển phi Yên lấy làm kỳ hồi :

— Ủi chà ! Công dã tiền bối lâm trò khỉ gì thế.

Công dã Huỳnh buông tiếng thở dài rồi nói :

— Đáng tiếc ôi là đáng tiếc ! Đáng tiếc thật là đáng tiếc.

Triển phi Yên thấy lão thốt r một tràng «đáng tiếc» thì chẳng hiểu ra sao nàng toan hỏi thì Công dã Huỳnh đã nói tiếp :

— Có điều chẳng thấy đau đớn gì rồi đột nhiên như người ngủ dì.

Triển phi Yên thấy lão nói trăng nói cuội chẳng đâu vào đâu không nhịn được nữa cũng quát lên :

— Ô hay ! Lão lãng chăng chi vậy ?

Công Dã Huỳnh không nói nữa, hai tay chắp để sau lưng rồi bỏ đi.

Triển Phi Yên nhỏ bọt đánh toẹt 1 cái rồi lầm bầm :

— Mình lại gặp phải quỉ sứ !

Công dã Huỳnh dường như ngho tiếng, nói vọng lại :

— Cũng gần tới rồi đây !

Triển phi Yên cũng chẳng hiểu ra sao toan mở miệng thô a ma lão một câu cho bỏ ghét nhưng nghe lão nói năng mơ hồ, bỉ mặt nàng chợt động tâm tự hỏi :

— Không hiểu lão nói như vậy là ý tứ nào ? Phải chăng lão nầy cũng như Bách lão bà đã nhìn ra là mình trúng phải chất kịch độc rồi chăng ? Nhưng sao lão cứ chơi cái giọng hàm hồ thì cho trời nào hiểu được ?

Nhưng đủ sao trong mình nàng cũng chẳng thấy chút chi khác lạ, nên chẳng quan tâm cho lắm.

Tuy nhiên, lòng nàng vẫn chưa hết bẩn khoăn, liền vận chân khí lên thử xem, chẳng thấy gì.

Triển Phi Yên ngưng lại một chút thì Công dã Huỳnh đã đã xa rồi. Nàng có muốn thôi mạ cũng chẳng biết thôi mạ vào đâu.

Triển phi Yên vẫn ấm ức trong lòng, nàng cất cao giọng chửi đồng mấy câu bằng quơ cho hả hơi rồi mới tiếp tục lên đường.

Triển phi Yên đi chẳng hãy nóng ruột vô cùng. Nàng giận mình không mọc đôi cánh để bay đến Miêu Cương cho chóng. Trừ khi có gặp người thì mới dừng lại hỏi thăm đường, còn không thì nàng chạy bon bon.

Dọc đường nàng đề ý do thám xem lão ôm o hiện giờ lạc lõng nơi đâu.

Rồng rã hơn một tháng trời, lúc nào nàng cũng đi rất mau nên đã đến địa hạt biên giới hai tỉnh Quí Châu và Vân Nam. Nàng theo con đường gập ghềnh nhỏ trên núi mà đi.

Triển phi Yên định đi gặp rút để dò hỏi cho ra tông tích lão ôm o. Nàng cứ theo hướng Tây Nam đi mãi gặp ai cũng hỏi nhưng chẳng ai gặp người hình dạng như lão ôm o cả.

Triển phi Yên đã thất vọng vì không tìm thấy tông tích lão ôm o dâu, nàng định bỏng tìm vào lão ma đầu Độc Long tôn giả là nơi mà Quân Tam Vương tìm đến song nàng

Chàng cao-bồi họ Lục

(Truyện dài bằng tranh kỳ 90)

BÚP BÊ

Số 334 NHẬT BÁO CỦA BÚP BÊ VIỆT-NAM *ANH CẢ phụ trách*

NGÀY XƯA VÀ NGÀY NAY

BB Nguyễn - Nguyên

Khi chị tôi lấy chồng, tôi còn nhỏ. Lúc ấy, tôi chỉ biết : A ! mình sắp được ăn đám cưới mỉ lị xem mặt chú rể mới. Cô dâu đâu ra lạ gì, thế mà bên đó tôi ngạc nhiên ghê lắm, lòng thích thú, tự cho mình là giỏi vì đã «quen» với cô dâu từ phía.

Lúc ăn tiệc, mọi người ai cũng vui vẻ, nói chuyện huyên thuyên. Cho tôi, ai mà thèm nghe chuyện của tôi đâu nên đi nhiều là tôi bị ra rìa. Ức kinh không, thấy chồng ai chịu nghe mình kể chuyện mình quen cô dâu như thế nào, tôi tức thì bằng cách ăn hết cả 4 đĩa lạc rang rồi mức tương ớt cộng tương tàu đã lần lượt vào tất cả nhấy lý sước cam cố trên bàn của nhóm «lũ ti» và còn thêm tí mắm ớt. Bọn lũ chung quanh la ầm...ỏ! «Kỳ cho! Tu làm gì kỉ ta, cho bọn mi uống thì cứ uống đi là lắc cái gì?». Kết quả, nhà hàng phải thay một loạt ly mới, một loạt đĩa mới và một loạt... mới. Cái gì cũng mới. Tôi thích chết cười «khóa khóa» nhau đi chớ nhưng tất các bác các chú liền thưởng ngay cho tôi một trăng «khuyến khích» mẹ tôi thường cho tôi một mỉ dạy hình tự (là ghi bằng ?) để tuyên dương công trạng ở trên ở... dầu tăng... từng... Thế là ụy cười không cảnh mà hay. Sau đó :

«Ôi ! ta buồn ta đi lang thang bời vì ai» !

Tôi lại thấy cầu trả thù hơn nữa nhưng không đam nghịch tính ngay vì chức mỉ dạy đang nhắc tôi điều đó. Nhưng khi tiếng đến chương trình «ăn» thì chiếc mỉ dạy chắc đang buồn ngủ nên tôi quên ngay cái hậu quả bi đát vừa rồi. Mà tôi ăn mạnh thật, thức ăn nào mà ngon ngon là tự nhiên bị «chung thân» trong chiếc khăn giấy cố vẻ hoa hoét, hoa nói. Con tôi, tôi vẫn gắp đều. Khi đĩa bát sạch bóng, bọn lũ cho liền mấp thêm thuốc, tôi tứ tử giở bao bối ra. Khóa khóa nhìn bọn lũ trố mắt nhìn, tôi buồn cười muốn chớt. Nhìn sang bên cạnh, nào người ở lớn vẫn còn dây nhóc «Người lớn người ta lịch sự chứ có ai như các em đâu. Ăn gì mà như ăn cướp. Như ta đây, bi giờ, ta vưỡn cứu dây nè ! Thầy không ?». Tôi nhỏ lấy một miếng, bỏ tới vào miệng nhâm nhấp.

«Ăn lấy hương lấy hoa chớ không phải ăn lấy no lấy ấm đâu mà các em ăn nhanh dữ vậy ? » Thì rồi tôi vẹc ! cái, khà ! tiếng «phen phải». Bọn lũ cứ đuổn đuổn đuổn cái mặt ra rồi cùng chạy ra đến dụ ăn. Cha ! làm như tôi là em bé không bằng, để dụ ăn lắm !! Nhưng mà thôi, đợi cho bọn lũ thăm thía cái thơm tho, ngọt ngào rồi, tôi mới cho nếm bài !! Mười miếng khi đó bằng 1 gói kẹo ở mà. Mấy bà cô biết không ? Cái ông may, lúc ăn xong cứ « bẻn tiệc con » ấy, một lúc chưa được chia phần đến mà nhẹo, bắt đền tôi. Làm sao bi giờ ? Thôi cho lũ mỉ tạm ngôn tay nầy vậy. Lần khác lo gì Thế mà lũ ta cùng sung sướng ra mặt

Trên bọn lũ đã rồi, tôi nhìn quanh để tìm «ân nhân». A ! đây rồi cái ông rể phụ ngày xưa mà đề ghét ghê Nói chuyện thì nói việc gì mà hoa tay múa chân thế ? cho chăng ta đây là nhà hùng biện, thiên hạ phải lăng tai nghe chăc, Xi ! Le lắi hoài.

Tôi đi lại gần nếng tìm tên cười duyên. Thấy không ai thèm để ý, con nhỏ vững bụng ngồi thụp xuống để để bẻ tiếu tới đích. Nhân dịp ông hùng biện đứng lên để gắp thức ăn cho cô bạn bên cạnh, tôi liền đổ 1 cốc nước cam vào ghế liền một khi xang, nhanh nhẹn, nhỏ ta quay đi, hết veng lên.

— A ! Ta sí được cái ngồi ăn khoái! Trời ơi, đợi lắc !

Quay lại, nhỏ ta thấy «ân nhân» mất mấy nhán nhỏ. Có lẽ vì lạnh. Tôi quên nói là lúc nầy tôi các bác các chú liền thưởng ngay cho tôi một trăng «khuyến khích» mẹ tôi thường cho tôi một mỉ dạy hình tự (là ghi bằng ?) để tuyên dương công trạng ở trên ở... dầu tăng... từng... Thế là ụy cười không cảnh mà hay. Sau đó :

«Ôi ! ta buồn ta đi lang thang bời vì ai» !

Tôi lại thấy cầu trả thù hơn nữa nhưng không đam nghịch tính ngay vì chức mỉ dạy đang nhắc tôi điều đó. Nhưng khi tiếng đến chương trình «ăn» thì chiếc mỉ dạy chắc đang buồn ngủ nên tôi quên ngay cái hậu quả bi đát vừa rồi, Mà tôi ăn mạnh thật, thức ăn nào mà ngon ngon là tự nhiên bị «chung thân» trong chiếc khăn giấy cố vẻ hoa hoét, hoa nói. Con tôi, tôi vẫn gắp đều. Khi đĩa bát sạch bóng, bọn lũ cho liền mấp thêm thuốc, tôi tứ tử giở bao bối ra. Khóa khóa nhìn bọn lũ trố mắt nhìn, tôi buồn cười muốn chớt. Nhìn sang bên cạnh, nào người ở lớn vẫn còn dây nhóc «Người lớn người ta lịch sự chứ có ai như các em đâu. Ăn gì mà như ăn cướp. Như ta đây, bi giờ, ta vưỡn cứu dây nè ! Thầy không ?». Tôi nhỏ lấy một miếng, bỏ tới vào miệng nhâm nhấp.

«Ăn lấy hương lấy hoa chớ không phải ăn lấy no lấy ấm đâu mà các em ăn nhanh dữ vậy ? » Thì rồi tôi vẹc ! cái, khà ! tiếng «phen phải». Bọn lũ cứ đuổn đuổn đuổn cái mặt ra rồi cùng chạy ra đến dụ ăn. Cha ! làm như tôi là em bé không bằng, để dụ ăn lắm !! Nhưng mà thôi, đợi cho bọn lũ thăm thía cái thơm tho, ngọt ngào rồi, tôi mới cho nếm bài !! Mười miếng khi đó bằng 1 gói kẹo ở mà.

Thế nhưng tôi lại kêu chăng vẽ mồn nghịch. Ai đời khi chị tôi tức mình vì 3 đứa cứ hợp nhau lại để bày đọa dưới bếp, chúng lên tiếng nhà, đọa như nhà nghèo kiếu lên gác đọa trên gác, chúng lại kéo xuống bếp v.v... Chị tôi mới hét lên :

— Chúng mầy bày vừa vừa chứ, tao đọa quá tao chết bỗ mầy lấy vợ bề bày giờ !

Tức thì con bé Trinh mầy còn lên :

— A ! Nhà mình sắp có đám cưới rồi ? Thích quá ! Mẹ ơi ! Khi nào thì đám cưới hả mẹ ? Thế mẹ có mua bộ bố cái giấy gì mà dài dài mà dẹp đẹp để giăng trên trần nhà không mẹ ?

Thằng cu Vân cũng nằm lấp vạt so chị tôi giật giật :

— Mẹ ơi ! Thế nhà mình có các bắc đến đông thật đông không mẹ ? Có ăn cỗ không mẹ ? Vui không mẹ ?

Cả đến con bé Lan tí xíu cũng cố bò :

— Mẹ ơi ! Thế ba lấy mẹ khác hả mẹ ! Con cả 2 mẹ hả ?

Vẻ vẻ v.v...

Chị tôi đành ngao ngán mà thở dài rồi tiếp tục đọa, xuống bếp thì 3 đứa con bầy trên nhà, lên nhà thì chúng kéo lên gác v.v...

Rồi khi bố chúng về, 3 đứa lại kéo nhau ra, hỏi lại ký cũng vẻ vụ đám cưới và con bé 1 tính lại nêu câu hỏi !

— Bố ơi bố ! Thế người ta có chụp ảnh cho cô dâu chú rể ở không bố ? Rồi cô dâu có khóc không bố?

Rồi chú rể có đi không ?... Rồi... rồi... (chú bé cũng vừa xem cái đám cưới (cảnh chú rể có dâu khóc, có chú rể đã ký mà).

Khiếp ! Viết đến đây tôi đã nhức cả đầu rồi, nhưng tại lũ tiếc những kỷ niệm ngày xưa, Ước gì tôi được bé lại để có quyền khóc nhè mà không ai mắng là «hỉ» để có thể ngày như như 3 đứa chau tôi. Tiếc ghê là tiếc...

BB NGUYỄN NGUYỄN

thương yêu

Mến tặng Minh Hà

Bằng lời ca du yếm
mẹ ru con nào mơ
nghe mùa Xuân trở dậy
hoa trắng ngập trời thơ

Bằng nông tay êm ái
mẹ dìu con bay cao
mùa Hè sơn chưa lại ?
áo Thiên thần đầy sao

Trong đêi mất trìu mến
con thấy mùa Thu về
êm đềm và dịu vợi
như bài thơ Búp Bê

Và khi mùa Đông lại
trong lăng mẹ ngồi hơi
con mơ mùa Xuân tới
nắng vàng teo nơi nơi.

BB QUY THẢO
(Trung Vương)

nói với bông hoa

(mến gởi Jeanette, Mitsuko)

bẻ nói với những bông hoa trong vườn
đừng có ghét mùa hè
hãy để mi tới thật tự nhiên
nó cho mà ở như ít lâu đi
chẳng lẽn sau đâu
nếu nó bội bạc cứ đốt lửa hoài
thì đã có nhựng giọt mưa ngăn nó
oa đến bà cho bông hoa xưng đang lắm
rồi khi nào mua hè nó chán
thì nó lại đi
chúng đi
chắc bông hoa trong vườn lại lưu luyến nó mất !
bẻ chẳng bằng lòng đâu nhé
con mùa thu nó mùa đông nữa
chúng nó cứ thay phiên nhau tới hoài
nhưng đâu có «tên» nào yêu thương bông hoa hơn bẻ
phải không ?
vậy thì, hãi những người bạn quí đừng có xa bẻ nghe !

BB MIÊN

Vì Anh Cả bị ốm, mục Gia đình búp bê tạm xác lại một kỳ, số mới đăng tiếp.

ANH CẢ

(Tiếp theo Nhất Dương Chỉ và Lục Mạch Thần Kiếm)

Nguyên tác của KIM.DUNG

Bản dịch của THƯƠNG.LAN

(Số 312) CHƯƠNG 29

Trong Thanh Phụng các

Cáo lỗi : *Vì báo Hồng-Kông chưa qua tịch, nên « Cả Tá Mộ Đung » phải tạm gác một kỳ. Vậy xin cáo lỗi cùng bạn đọc thân mến.*

SÔNG

GƯƠM ĐỒ LONG

(TIẾP THEO TRANG 2)

so đầu chi thêm, hãy tự lợi thật tình những gì tôi sắp hỏi là xong !

Nam cung Viễn lạnh lùng :

— Điều chi phu nhân cần ?

Thiếu phụ áo lam đứng dính bước đến chiếc ghế dựa ngồi xuống, khẽ vuốt lại mái tóc, cười như cắt tiếng :

— Tôn tánh đại danh của tướng công là chi ?

Nam cung Viễn thoáng giật mình, quả nhiên nàng đã nhìn ra chàng không phải Thiếu Bảo chủ của Đông Bắc Đường gia chi ấy, mà thật ra chàng cũng không có ý mạo nhận danh hiệu người, ngại chi mà chàng nói thật ra.

Chàng liền sang sảng ứng tiếng :

— Tại hạ họ thật là Nam Cung tên Viễn.

Thiếu phụ áo lam khẽ nhíu mày tự lự, vì với tên họ ấy trên giang hồ chưa nghe ai nhắc qua bao giờ !

Nàng lại hỏi :

— Nam tướng công có lẽ vừa mới xuất đạo thì phải. Vậy lịnh sư là ai ?

Nam cung Viễn gay gắt đáp :

— Phu nhân chẳng phải đã nhìn ra lai lịch võ công của tại hạ rồi sao ? Hà tất hỏi thêm nữa, thật ra có nói rõ cũng chẳng sao, tại hạ là phái đồ của Thiếu Lâm tự.

Thiếu phụ áo lam ánh mắt «hoảng lỗ vẻ mừng, quả nhiên là một ngốc tử mới vừa đến bước giang hồ, chủ nhân hiện nay đang lộc cần người. Võ công của chàng lại cao như thế, nếu có thể thu phục làm tay sai cho tiểu thư, thật là một cột trụ đắc lực !

Sau một lúc ăn thầm tính toán, nàng vờ kinh ngạc lên tiếng :

— Phần đồ Thiếu Lâm tự ? Tôi nghĩ rằng không phải vậy, mà có thể là tướng công đang đến đây có dụng mưu riêng !

Tuy lời lẽ như thế, nhưng giọng nói của nàng lại rất mực dịu dàng.

Nam cung Viễn hừm lên một tiếng, lạnh lạt :

— Cho dẫn cái chi là Lý gia đại viện, Đường gia đại viện tại hạ cũng chẳng rành, còn nói gì đến việc đồ mưu với các người ? Hừm, nói trắng đề các người hiểu hơn là : tại hạ bản tính không thích dính dấp chi đến chuyện thị phi của giang hồ !

Thiếu phụ áo lam cố ý cười to :

— Tôi chẳng tin, sự tính tuyệt không thể tính cớ ăn khớp một cách khéo léo như thế. Tôi xin hỏi : tướng công có những định mưu gì với chúng tôi, chi hằng thật tính khai ra, họa may tiểu thư chúng tôi có thể khoan dung cho !

Nam cung Viễn chợt ngẩn đầu lên cười ngạo nghễ :

— Khoan dung ? Tôi tại sao lại phải cần người khoan dung ? Hừ hừ ! Nói ra cũng chả sợ các người cười, đêm qua tôi mò đến đây, chỉ để xin người lỗa cơm cớ da, không ngờ các người lại nộp nhân tại ma là Đường gia đại viện Thiên bảo chủ ! Ha ha, buồn cười thật là buồn cười, tại họ thật ra cần phải cám ơn sự tiếp đón của các người !

Thiếu phụ áo lam lạng nhũ thầm :

«Tế ra là một tên cùng đường mạt lộ, người như thế mà ta chẳng tìm cách thu phục được gì, thật là đáng tiếc ! »

Nàng vụt đổi giọng ôn tồn :

— Nam tướng công, tôi có một câu chuyện muốn bàn với người chẳng hiểu tướng công có vẫn lòng nghe cho không ?

Nam cung Viễn cười khẩy :

— Phải chăng phu nhân định cầm cọng tại hạ ở lại, hay khuyên tại hạ gia nhập vào...

Thiếu phụ áo lam rúng động thầm :

«Quả là con người thông minh, đoán trước được tâm ý của ta !»

Vội cười nhẹ gật đầu :

— Nam tướng công thật thông minh, chỉ nhìn qua sắc diện, đã thấu đáo đến tâm phế người !

Nam cung Viễn vụt rán ngay sắc mặt :

— Tại ha đã nói là không muốn dính dấp đến chuyện thị phi của giang hồ ! Bất luận là bạc vàng trọng lễ thế nào, tại hạ cũng không thể ra sức giúp quí chủ nhân được.

Thiếu phụ áo lam nghe qua lời ran rỏi của chàng, lòng đã nguội hết một nửa, nhưng vẫn cố cười thuyết phục :

— Nam tướng công, tôi thật chẳng phải cốt ý nói đề tăng bốc người, mà thực tình với võ công của người hiện giờ, nếu bôn ba giang hồ vô lâm chỉ độ vài ba năm, nhất định sẽ thành một vị hào kiệt lẫy lừng oai thế !

(Còn nữa)

niềm đau hiện hữu

Xin cúi mặt nhận niềm đau hiện hữu
trải mặt trời chín vũ giữa không gian
bờ sao xiên tinh tú sắp ngay hàng
và mây trắng trôi hoang vùng mộ địa...

Miền cỏ đơn nửi nấu buồn mai mà
xén hình hài lâm hai mảnh đi dân
vẽ trên ngôi nghe mùa mất phai dần
cầu luyến ái xa bờ tay cầm thạch

Dư dị xưa xóa vành mội hiền hách
ôm tình cầu kéo niu ánh sao băng
trời vào Xuân con điểm trái nhọc nhằn
nghe ảo giác đam mê lời thượng cổ...

Cảnh tay khô dồi hờn cầu luyến nhớ
lối hoang dã loang lở diệu Chopin
trụ đến giảng đo là chuyện ân tình
vẽ ngôi thứ bài ca den độc thoại.

Xin cúi mặt nhận niềm đau mòn mỏi
vô trụ nay dung dị lớp san hô
biển, núi, trời xa — ngút đoạn cơ hồ
bằng chối bỏ — lên ngôi dị sử !

NHẬT LAN HÀ

thơ hôm nay

Mời các bạn yêu thơ và Đạo pháp tìm đọc

TIẾNG VỌNG KHÔNG GIAN

Thi phẩm đầu tay của Thượng tọa TUỆ HẢI. Một tập thơ chan chứa tình người và lẽ đạo

3

Số 124

— Ai không biết vậy. Rồi tiền song... làm sao ? Cô em nên hiểu rằng hồng thắng ông đua tiền cho qua cô bạn và lóng rày qua phải tiện tận hết sức mới đủ đầu đủ đuôi được. Bây giờ có cô em vô thì tự nhiên là phải hao thiếu rồi. Qua ráng đặp đổi trong hai tháng thì được — giựt đầu xây và đầu kia đó mà — nhưng nếu sau đó cô em... huỉ luôn thì cũng kẹt cho qua.

Nguyệt nói cáu :

— Thế nào cháu cũng phải đi làm chớ để chết khô sao bác. Đến chừng đó nghề gì cháu cũng không từ nan hết mà !

Bà chủ nhân nhỏ :

— Ở cái đất Saigon nầy mà có em tính chuyện bụt mạng như vậy hồng tồi đâu có em ơi. Có em lại là gái nữa... (ngừng một giây để liếc chừng Nguyệt, bà chủ rụt rè nói thêm)... Hay là qua tính cách nầy cho có em nhưng... bị có em khó quá, qua không biết có em có chịu không...

— Dạ bác cứ nói.

Bà chủ nhích lại gần Nguyệt. làm ra vẻ nhân mã xin sức :

— Tại tự nầy giờ mắc nói chuyện lu bu với có em vẽ vụ ăn ở và thấy ý có em cũng... kỹ nên qua hồng tiện cho có em hay... Qua tưởng là có em cũng chẳng nên giữ gìn ý tứ làm gì cho gây lắm. Mình gặp hoàn cảnh nầy thì cũng nương theo chiều... bên ngoài một chút chớ cứ tự ái hay sợ bị người ta hiểu lầm thì cũng chẳng đi đến đâu. Tốt nhứt là ăn thua mình mà có em !

Nguyệt nhíu mày.

— Dạ có việc chi bác cứ nói đại. Chiều hay giờ mà còn... tự ái với ai nữa ?

Bà chủ mỉm cười, gật đầu, thấp hẻn giọng xuống :

— Có em hồng biết chứ sau khi có cái vụ Đồng Xoài xảy ra... cậu gì quen với cô em...

— Anh Hải ? Mà ảnh làm sao ?

Bà chủ vẻ nhẹ vào vai Nguyệt như để khuyên cô không nên nóng nảy :

— Chuyện thường mà cô em, Ai cũng vậy. Cầu được tin ở trên lộn xộn thì thế nào cũng cũng nóng nết vẻ cô em.

— Nguyệt vẫn còn cau có :

— Bộ ảnh có lại đây ?

Bà chủ khẽ gật đầu :

— Ừ. Tại nghiệp cầu đến đây hai bữa lần gì đó...

— Ảnh đến làm gì ?

— Coi, đến hỏi thăm tin tức cầu cô em chớ cũng lần gì nữa ?

— Rồi bác trả lời làm sao.?

Bà chủ nghẹnh cổ lên :

— Qua trả lời làm sao nữa ? Qua có biết khi khô gì đâu mà trả lời ! Chợt nhận ra mình khá vô lý. Nguyệt cúi mặt xuống dịu giọng lại :

— Bác nhớ cho là chẩu chưa muốn gặp mặt người ta trong lúc nầy. Bà chủ chép miệng, lắc đầu :

— Qua biết cô em cần nệ ở chỗ đó. Ăn thua gì hả cô em ? Mình gặp nạn như vậy chớ bộ mình làm cái gì xấu xa hay sao mà phải lánh mặt ai ? Mà nếu cô em ở đây thì thế nào cũng có ngày đụng đầu với cầu. Cầu hay tới đây nhông tin lắm. Nguyệt nín nói, đoạn nói nhanh :

— Được rồi, để khi nào gặp ảnh chưa sẽ nói.

— Bà chủ có vẻ hết hoảng :

— Nói cái gì hả cô em ? Người ta có lòng như vậy và cô em thì... kẹt như vậy...

— Việc nầy là việc riêng của cháu mà bác ?

Bà chủ chắc lưỡi :

— Ấy, ai không biết vậy. Nhưng cô em quên rằng lúc nầy cô em cũng nên... quen biết với người nầy người nọ cho nó dở. Qua đây thương em nên qua mới đâm nói thẳng. Cầu là con nhà khá giả...

Nguyệt ngẩ thẳng vào mặt bà chủ :

— Bộ người ta có tiền rồi chiều ăn xin được sao ?

— Ai đâm biểu cô em vậy ? Nhưng cô em nên nhớ đâm qua về vụ tiền cơm tiền nước sau nầy. Mình kẹt mọt đôi ngàn chớ cậu Hải... Nầm ba ngàn đối với cầu có nghĩa lý gì ? Cũng như cô em thì rung long đeo. Qua nói không xa đề rủi khi cô em chưa kiếm được việc làm, cô em mượn đỡ cầu,.. Đó là qua tính dum cho cô em...

— Nguyệt lui lại một bước như để né tránh một cái gì và to tiếng cự nự :

— Tôi làm sao có đủ tiền để trả cho bác thôi, chớ người ta xin bác đừng có đa đặng đến mày thư chuyện đó. Vả nếu trường hợp tôi lo không nổi, tôi biết liệu cách khác...

Bà chủ lắm ra vẻ khổ sở :

— Qua nói thẳng ra thì mình lòng chớ cô em nên nghĩ kỹ lại... Mặt người con gái như cô em đây thì con liệu cách gì khác nữa ? sẵn có cậu Hải đó, và cầu cũng có lòng đối với cô em thì tại sao cô em lại chấp nhứt chi chuyện không đâu. Giả tỷ như cô em có nhờ và cầu chút chính thì cũng chẳng có gì là đáng trách là đáng mắc cỡ. Cô em đã gặp tai nạn qua xá như vậy thì cô em cũng nên... xinh xai chút đỉnh. Nghỹ thường thì mình cũng chẳng nói gì.

Nguyệt hơi dịu giọng lại :

— Bác không hiểu cho hoàn cảnh riêng của tôi nên bác mới chỉ vẽ cho như vậy. Bây giờ tôi như vậy thì con đâm lâm khó lâm khăn, làm cao làm kỷ gì. Chẳng quả...

— Ấ, chắc cô em không tiện như vầ người ta phải không ? Việc nầy đề quá mà. Thế nào cầu cũng sẽ lại đây hỏi thăm tin tức của cô em và đề, chừng đó đề qua liệu cách nói với cầu... Không phải qua muốn tỉa vô việc riêng của cô em đề sự vang vẻ bạc gì nhưng qua thấy tình cảnh của cô em như vậy qua cũng... tôn sang lắm. Thương cho cô em một phần mà kẹt qua vô trống một phần nữa. Như vậy qua ngỡ lơ sao được ?

Nguyệt tần ngần :

— Việc đó để sau nầy rồi mình tính tới bác ơi. Nếu đôi đề làm chưa sẽ nhờ bác.

Bà chủ mỉm cười :

— Ở cô em nên... dụ dụ một chút. Nhưn là khi nên có cần đến đây cô em cũng nên liệu cách... rao nam sao bác lần lần trước khi vừa. Nếu sau nầy có em có chỗ có nơi đi làm liền thì thôi, bằng có trực trặc thì mình cũng đề tính.

(CÒN NỮA)

NHỮNG VỤ ÁM SÁT ĐỀ HỀN NHỨT !

● *Sưu tầm của MINH ĐẠO*

VỤ ÁM SÁT ÔNG NGUYỄN VĂN SÂM

Hình như người Nhựt biết rõ bức điện tín nầy nên khi xe ra khỏi chầu thành Sóc Trăng viên sĩ quan hiển bao ông Sâm thay đổi y phục bận quân phục Nhật Bổn. Vì ông Sâm mang kiến trắng nên giảng điệu cùy ông rất giống người Nhựt từ Sóc Trăng lên đến Sài-Gòn vị sĩ quan Nhựt đã đổi mấy lần xe. Và ngay sáng hôm sau ông Sâm đã về sở hiến binh Nhật Bổn. Hỏi ấy ở khu bến tàu, chuyên đồng tàu Nhựt có gần một ngàn tiu đồ Cao Đài được sự nhơn mộ làm phu dòng tàu và hằng ngày họ vẫn luyện tập quân sự do ông Nguyễn văn Thành làm đội trưởng chỉ huy có cụ Trần quang-Vinh lãnh đạo.

Ông Sâm vào ở sở hiến binh được 3 ngày thì ông Sâm xin ra bến tàu để tiếp xúc với các cán bộ Cao Đài.

Ngày 9-3-1945 ông Sâm được biết trước ngày giờ quân Nhựt làm đảo chánh hết đồ chánh quyền Pháp ở Đông Dương. Buổi chiều ngày 9-3-1945 thiếu tướng Nguyễn văn Thành đội trưởng chỉ huy đoàn tân binh Cao Đài đã ra lệnh chuẩn bị tác chiến các cho tân binh.

Tiếng súng nổ đầu tiên vào hồi 8 giờ 45 phút và ngay khi ấy, ông Sâm, là người Việt-Nam, đầu tiên được biết viên toàn quyền Decoux đã bị bắt sống cùng với một số viên chức cao cấp của phủ toàn quyền.

Từng giờ, từng phút ông Sâm theo rõi sự diễn biến của cuộc đảo chánh. Vào 12 giờ đêm thì quân đội Nhựt đã kiểm soát hoàn toàn được Đông Dương.

Sáng ngày 10-3-1945 ông Sâm hội đàm với ông Hồ văn Ngà là Bác sĩ Lương. ông Dương văn Giáo cùng một số đồng chí trong Việt Nam Ái Quốc Đoàn để bàn về những hoạt động trong tương lai.

Theo lời giới thiệu của ông Sâm, ông Hồ văn Ngà được người Nhựt trao nhiệm vụ quyền Thủ Hiến Nam Việt.

Vào ngày 17-3-1945, cụ Trần Trọng Kim, ông Trần văn Ân từ Bangkok Thái Lan trở về nước, Cụ Trần Trọng Kim đã được ông Ng văn Sâm trước khi cụ ra Huế nhận chức thủ tướng đầu tiên của nước Việt Nam Độc Lập sau gần thế kỷ bị đô hộ.

Thành phần Chánh Phủ Trần Trọng Kim có Kỹ sư Lưu văn Sang không ra nhân chức. Kỹ giả Nam Đình được Luật sư Bộ trưởng Bộ Tư Pháp mời ra Huế làm Đồng lý văn phòng. Từ ngày thâu hồi độc lập, có lẽ chỉ có thành phần Nội Các của Chánh Phủ Trần trọng Kim là được dược nhiều nhân vật có uy tín, những chuyện viên rất giỏi quyết tâm phục vụ cho Tổ Quốc. Việc làm đầu tiên của chánh phủ Trần trọngKim là giao cho luật sư Phan Anh xây dựng một lực lượng thanh niên hăng mạnh, chọn những người tài đức ra làm việc, giúp sức bọn tham nhũng, bọn tham quan, ô lại còn rơi rớt từ hồi Pháp thuộc với những tục lệ Phong Kiến của Nam Triều đều được cải tổ.

Cụ Trần Trọng Kim ra sắc lệnh bổ nhiệm ông Phan kế Toại, Tổng Đốc Thái Bình lên làm Khâm sai Đại Thần Bắc Bộ ông Ng Hữu Chí lên tổng Đốc Thái Bình. Bổ nhiệm cụ Ng Trác tức là cụ Hướng Trác và Bác sĩ Trần văn Lai là 2 lãnh tụ Đại Việt Liên Minh Kiến Thiết Đoàn đã bị Thực Dân Pháp bắt giam tại Côn La mới được giải thoát lâm TinhTrường Thanh Hóa và Thị Trưởng Hà Nội.

Ở Nam Bộ, ông Hồ văn Ngà làm quyền thủ Hiến Nam Bộ. Các lãnh tụ đảng Việt Nam Ái Quốc Đoàn như Dương văn Giáo. Ng văn Sâm v.v... đều nằm gối những cơ quan then chết.

Đất Nam Bộ trước kia là thuộc địa của Pháp nên Thực Dân Hượt cũng định tách ra Bộ khỏi Việt Nam. Do đó việc trao quyền quản trị Nam Bộ, người Nhựt chán chớ không chịu giao ngay. Mãi về sau khi thấy tình hình hết sức ngày ngập, nước Nhật bị cô lập rồi, Mã Lai, Phi Luật Tân đã bị lên quân Anh, Mỹ tới chiếm, ở VN, bọn Việt Minh nổi lên khắp nơi, Nhựt mới chịu trao miền Nam cho người VN cai trị.

CÒN NỮA

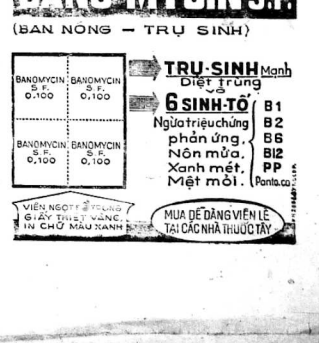

O TIẾP THEO TRANG 1

tho Tạ Vinh ra học buổi tối. Năm 1954, Tạ Vinh đưa vai ra Hải phòng - bán sức người ta thường gọi Tạ Vinh ở Hải phòng cho đến nay hết hạn 300 ngày. VC chiếm hết Bắc vì tuyến 17 Tạ vinh mới vô Saigon. Năm sau, Tạ vinh được ông gái của ông làm Quản Lý công ty Sui Hing.

Tạ Vinh bưng bán rất thành thạo gạo ăn, bắt thịp nên từ hồi nhỏ Ngô, Tạ Vinh đã buôn bán nhiều chuyến bằng chục triệu đồng.

Bọn gian - thương, tham nhũng lũ một nạ

Từ ngày liên quân Đồng minh Việt Mỹ Úc Tân Tây Lan Đại Hàn, nắm quyền chủ động ở khắp chiến trường, đánh thắng vào các chiến khu nổi tiếng là hỏi sinh cảm cứ địa của Cộng Sản đã khám phá tại vùng Hậu cứ của Việt Cộng rất nhiều phẩm, vật liệu ở trong thành bán ra cho CS. hiện tích trữ ở cách chiến khu như sắt, Cement, giấy in báo, thuốc Ấu Mỹ, dược thực, vải, dụng cụ Y tế, hóa phẩm v.v... đã chứng tỏ rằng, bọn gian thương và bọn tham nhũng đã trực tiếp hay gián tiếp tiếp tế cho giặc Cộng.

Nhờ những cuộc hành quân này mà mật nạ của bọn gian thương các kết với tham nhũng đã bị rơi. Sơn muốn gì cũng có thêm hàng loạt gian thương, tham nhũng bị ra pháp trường cả.

Tin mừng

Được hồng phúc Đức Mẹ chỉ Nguyễn Hà, Hoa sĩ Kỹ giả vàng lịch song đường làm lễ vu quy cho ái cơ là cô NGUYỄN BÍCH THÚY ánh duyên cùng cậu TRẦN VĂN RÀNG ở Châu Đốc.

Xin trân trọng chúc vui cùng Cụ và anh chị Ngân Hà và chúc cậu THÚY RÀNG trăm năm bền duyên tơ tóc.

Các bác
TÔ-VĂN—CÁT-HỮU

Coi tay coi số mạng

Tương lai
Nhà Tướng Số
Lão Thánh

KHÁNH SƠN
18417 Yên Đỗ. 30 năm trước ở Hanoi đã coi cho Toàn quyền Pasquier và Cựu Hoàng Bảo Đại (khỏi cần quảng cáo rườm rà và khoác lác).

F TIẾP THEO [TRANG 1

đầu chế khêu Mèo, Xe thổ mộ cần đi đường xây Mà anh chỉ có đôi chân gầy nhom Trong khi đó «đen chơi vơi» gọi lại cười tươi dưới những phát giá thành thịch, bằng lời ! Ôi ! Đau đớn thay, Nỗi đau đớn đó sẽ được toàn thể giai cấp xã hội, lao đầi ân thanh, điều là qua nhạc bản «Gao Trắng trăng Thanh» của Hoàng thi Thơ.

Cô Thập Thành nghệ bưng giả ngày anh - trưởng ban nhạc ở tức tốt, văn chương mà cơ xích dùng văn chương nước độc để gieo triệu mỉ bao nhiêu trước khi bắt cho cô «nam» lời giới thiệu hộ, chắc chắn văn chương sẽ bớt khẩm khá hơn. Cô gì khiến bắt đầu cái câu này ở Đ i phát thanh»... Chang đi, em ơi lại.

K TIẾP THEO TRANG 1

được đào luyện tại hai trung tâm huấn luyện là Trường Bộ Binh Thủ Đức và Quang Trung.

Hỏi vì ý kiến của TT đối với việc các vị quan nhi bao trở về, TT bảy tỏ : «Có chính là ngày hành đạt nhất của họ, vì được coi như họ đã làm xong nhiệm vụ của một người trai».

Trung tướng còn cho biết, hai Hội Cựu Chưa sĩ thuộc Cao đẳng, và Hòa hào đau sẽ đều là Hội viên của Hội Cựu Chiến sĩ VN.

Uốn Tóc Chúy !!!

(Có máy phát điện riêng)

Nghệ thuật tuyệt mỹ của nghề uốn tóc là : 1) Điều chế làn tóc thành nhiều mầu sắc. 2) Cắt tỉa ngọn tóc bằng dao. 3) Chải kiểu tuy theo khuôn mặt hoặc theo mầu trong tạp chí Tây phương (có bàng trăm mẫu đẹp) Do bà Thúy Ái, chuyên viên hơn hàng đã nhiều năm thực tập tại Pháp, đảm nhận, trang được tin nhiệm trong giới phụ nữ Việt và người quốc ở Saigon. Lành sửa những làn tóc bị hư hoặc cháy. Có máy tự động hào cho biết khi làn tóc đã sực nóng. Dung toàn mỹ phẩm của Pháp, Mỹ (có thuốc và kem xịt bóng). Địa điểm thành lịch Gia đình chúng. 2 A đường Cao Thắng (gần đường Hồng Thập Tự). Thứ Ba-y tám tới 10 giờ tối. Nghỉ Chúa nhựt.

Số Tử Vi

Xem Chỉ Tay, Bói Bài, Đoán số mạng giàu, nghèo, công việc làm ăn buôn bán kinh doanh sẽ nghiệm. Công Danh Khoa Cử Hôn Nhân, Gia Đạo, Xuất Hành, Cầu Tài, Đau Yếu Thưa Kiện, Tìm người xa. Tìm của mất, Đọc chỉ ở... Xin hỏi ông Đông Thái số 182, Lê Lai Saigon

A TIẾP THEO TRANG 1

giả làm giấy bọc, chỉ là mặt mành khéo thôi sơ, nên ẩm, vậy mà tại sao từ bao nhiêu năm, các ông thành trí vẫn không khám phá ra ? Các ông thành trí đã khêm kết lấy lệ, bọc đồng lên vài tờ Sách, đều là khó giữ. Tại sao chỉ một mình ông Sách chịu tội ?

5) Ô. Sách thợ bết thực, nhưng kết tội ô. là thành thông thì oan, ông không thoát vì Ô. xuống mang số thành trí nào ? Ông nói thợ, ấy ở đâu ? Ông nói thợ, ấy ở đâu ? Ông nói thợ, ấy ở đâu